

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 10

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

EKİM 2006

1 YTL

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 9

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
ÜÇÜNCÜ KISIM

YOL AYIRIMLARI VE BUZLAR ÜLKESİ

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kultarin yüzüne vuran soğukla uyanıverdiğinde önce hiçbir şey göremediğini fark etti. Yoksa zihninde kapalı kaldığı süre içerisinde karanlık onu esareti altına mı almıştı? Yüreğinde bir burukluk ile sırt üstü uzanmış yerde yatıyor, yenilmiş olmanın verdiği elemle sarmalanıyor, sanki biri beyninin içinde çılgınlık atıyordu. Bundan nasıl kurtulacağını düşünürken zihninin açıldığını hissetti. Etrafı hızla yağan yağmur damlacıklarının metale çarpma sesleriyle doluydu.

“Neler oluyor?”

Neden sonra kulağının yakınında bir yerlerde o güven verici kalın sesi duydu.

“Kalk Kultarin hadi!”

Kultarin gözleri açık hâlde hiçbir şey göremiyordu, lakin bir ışık dalgası bir anda vurunca birisi göğsünü hançerlemiş gibi bir duygu seli yayıldı, ayak parmaklarından iç organlarına. Ellerini sızlayan gözlerine siper ederken yüzüne çarpan soğukun dışarıda yağan yağmur yüzünden olduğunu hissetmişti.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Richard’ın cılız sesi aşağıda bir yerlerden.

“Sanırım. Yaralanan yok herhâlde-”

Hamilton’ın sakinleştirici bir tonla devam eden sesi bir anda buz kesilmişçesine durdu.

“Roxanne nereye gitti?” diye sordu.

Kultarin, Roxanne’in ismini duyar duymaz birden yerinden doğruldu ve ellerini gözlerinden çekti. Her şey fluların arasından netleşmeye başladığında uçak yan yatmış olduğu için eğik bir biçimde duran arkadaşlarını gördü.

“Roxanne yok mu?” diye sordu genç kadın düşüş sırasında vurduğu için ağrıyan başını eliyle ovalayarak. Ancak bunun bir faydası olmadı.

Çevresini incelediğinde alt kapağın uçak yana yattığı için tam karşısında durduğunu fark etti. Gecenin karanlığı içindeki soğuk içeriye kapaktan taşınıyordu.

Ancak Roxanne’i, babasını ve Loxrain’i çevresinde görememişti. Uçağın ışıkları Kultarin uyanmadan önce tekrar devreye girmiş olduğu için onları karanlıktan bir süreliğine uzak tutabiliyordu, fakat çok uzun sürmeyecekti. Yedek güç onları en fazla bir süre idare ederdi.

Kultarin, Roxanne için endişelenirken Hamilton ve Richard füzyon tüfeklerini çıkarmışlar, devrilen koltuklara veya kopmuş emniyet metallerine takılmamaya uğraşarak dikkatli adımlarla alt kapağa doğru yürüyorlardı. Onlar kapaktan yağmurlu havaya çıktıklarında Kultarin de elini silah kılıfına attı ancak parçacık hızlandırıcıyı yerinde bulamadı. Tabancanın tutacağından kurtulup devrilmiş koltuğunun altına düştüğünü neden sonra anlayabildi. Onu aradan çıkartınca güçlüklerle de olsa yerinden kalkmayı başardı, zira başı çarpmadan dolayı hâlâ ağrıyordu. Fakat şu an baş ağrısından daha önemli şeyleri dert etmeliydi.

Kultarin az sonra kapaktan çıktığında Kultar ve Loxrain’i şiddetle yağan yağmur altında uçağın düştüğü bölgenin

kuzeyindeki karanlık bir vadiye doğru bakarlarken buldu. Roxanne yine ortalıkta görünmüyordu. Hamilton ve Richard da onlardan bir cevap beklercesine silahlarını indirmişlerdi. Ancak Kultarin ikisi kadar sakin ve sabırlı değildi. Aklındaki soruyu kısa koyu renk saçlarına düşen yağmur damlacalarını önemsemeden onları karşısına alarak sordu.

“Baba, Roxanne nerede?”

Loxrain genç kadının karşısında olduğu hâlde onun zarif ve yanağındaki hafif kesiğinden başka bir pürüzü olmayan yüzüne bakmadan “Arpiyalar tarafından götürüldü,” diye yanıt verdi.

Kultarin arkasını dönüp onların baktığı karanlık vadiye doğru gözlerini diktikten sonra Kultar’a döndü ve onun kestane rengi yıpranmış gömleğinden tutarak “Ne tarafa?” diye sordu. Loxrain kolunu kaldırıp eliyle baktıkları yönü işaret etti. “Ne demek bu?” dedi Hamilton kalın sesindeki yarı kızgınlık yarı korkuyla. “Ne demek götürüldü?”

Kultarin nutku tutulmuş hâlde ağzını açtı, lakin bir şey söyleyebilecek gücü yoktu. İçlerinde durumun ciddiyetini anlamamış olan Richard hâlâ soru içeren parlak mavi gözleriyle etrafına bakınıyor, gerçeği arayan ve tahammülü olmayan birinin görüntüsünü çiziyordu.

“Neden engel olmadınız?” diye bağırdı Kultarin babasına.

“Neden onu kaçırmalarına seyirci kaldınız?”

Ancak onun sorusunu yanıtlayan kara bandı çıkardığı için sarımsı gözleri karanlıkta bile yoğun bir ışıqla ışıldayan Loxrain oldu. Kara pelerini süratle esen rüzgârla dalgalanıyor, ıslanan suratından düşen yağmur damlacaları yere dahi değmeden havada kuruyup buharlaşıyordu.

“Biz karışamayız.”

Genç kadın belli belirsiz ruh hâminden ötürü öfkesinin arttığını anlamıştı, ama bunu dizginleyebilecek konumda olmadığından konuşmayı Hamilton’a bıraktı. O ise Kultarin’i yanıltmadan daha sakin bir biçimde konuşmayı başardı.

“Neden?” diye sordu önce.

Loxrain gözlerini vadiden nihayet ayırıp Hamilton’a döndü. “Hepiniz aynısınız, değil mi? Siz insanlar, hep aynısınız.

Her zaman bir neden ararsınız. Karışamayız deyince sözümüze neden güvenmezsiniz anlamıyorum. Her seferinde bir soru işareti-”

“Şimdi sırası değil, Luk-Nai,” diye araya girdi Kultar ağırbaşlılıkla. İlgisi hâlen Kultarin’i delercesine vadiye doğru dönüktü, ama konuşmasını bitirdikten sonra başını yavaşça ona çevirdi. Adamın gözleri olmadığı için bu çok garip bir durumdu.

Kultarin Roxanne’in kaçırıldığı yöne doğru bakıp etrafını inceledi. Vadide bulunan tek bir çift çam ağacının uçağın düşmesini yavaşlatırken köklerinden söküldüklerini fark etmişti. Neredeyse çıplak ve yağmur yüzünden çamurlanmış engebeli bir arazideydiler. Coğrafyası bozuk yaban kılık alabildiğine uzanıyor, on kilometrelik mesafeden sonraysa yükselmeye başlıyordu.

Bu karlı dağların zirveleri yağmur sırasında ay ışığı olmadan bile rahatça seçilebiliyor olmasına rağmen, başka her taraf zifiri karanlıkla çevrelenmişti. Ne çok yakında olduğunu sandığı okyanus, ne de üzerinden geçtikleri dev ağaçların bulunduğu geniş alana yayılmış olan orman görünürdeydi. Karanlık grimsi gökyüzündeki yıldızların ve ayın üzeri kara bulutlarla örtülmüştü. Sanki çürüyüp unutulmuş bir üzüm

tanesi gibi yapayalnız hissediyordu kendisini Kultarin – uçağın içinden gelen yoğun beyaz ışığın bile bozamadığı – bu mutlak perişanlığın içinde. Kardeşini bulduğu gece kaybetmişti.

Nihayet yüreğindeki derin uçurumun kapandığını, uzak ufuklara yelken açan bir gemi misali yeni bir serüvene atıldığını ve hayatı boyunca peşini bırakmayan kaybolmuşluk duygusunun yok olduğunu hissetmişti. Fakat daha önce yitirmişliğin acısı hiç böyle yakmamıştı genç kadının ruhunu. Kendisini çırpınarak dahi kurtulamayacağı bir bataklığın ortasında bulmuş gibiydi; ne kadar çok çabalarsa o kadar çabuk batacaktı. Bu düşünceler Richard'ın sabırsızlık içeren tek düze sesiyle bozuldu.

“Arpiyalar da nedir?”

“Arpiyalar insan yediği söylenen bir ırktır. Kurbanlarını özellikle özel ayinlerle kızartırlar,” diye yanıtladı Hamilton gayet hızlı bir şekilde.

“Fakat onu kurtarmanın bir yolu olmalı,” dedi Richard umutla. Sanki az önce söylenenler aptalca sözlerden ibaret bir cümleler topluluğuymuş gibi konuşmuştu.

“Nasıl?” diye sordu Hamilton çaresizlik içerisinde Kultar’a ve Loxrain’e bakarak. Kara tenli yüzündeki kaslarının, yüz hatlarında bıraktığı derin izler üzüntü içeriyordu. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler sanki daha çok artmıştı, onu olduğundan daha yaşlı gösteriyorlardı. Bir kriz durumu olmasa Kultarin onda gördüğü bariz bir şeyi dile getirirdi. O da adamın sürekli tetikte olmasıydı. Genç kadın onu hiçbir zaman rahat davranırken görememişti.

“Baba, neden onların Roxanne’i almasına izin verdiniz?” diye sordu Kultarin olmayan gözlerinin üzerini bir eşarpla bağlamış olan yaşlı adamı karşısına alıp omuzlarından tutarak.

Kultar derin bir nefes çekti. Suratının yarısını kaplayan kara bez yüzünden ne tür bir ifadeyle karşılaştığını genç kadından başkası anlayamazdı, çünkü babasını çok iyi tanıyordu.

“Kiljhoonlular ve Silsaria’lılar arasında- yani Arpiyalar arasında kutsal bir ahit vardır. içimizden biri diğerinin karşısına çıkarsa galaksiler arası büyük bir savaş yaşanacaktır. Eğer böyle bir savaş olursa da bundan en çok insanlar zarar görecekler.”

Loxrain uçağa doğru yürüdükten sonra durdu ve onlara sırtı dönük hâlde “Bunun olmasına izin veremeyiz,” dedi.

Kultarin duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Hışımla yumruklarını sıkarken yeşil renkli gözleri ışıldadı.

Loxrain onun herhangi bir şey söylemesine fırsat vermeden “Ayrıca,” diye ekledi histerik bir edayla, rüzgârda uçan uzun saçlarını yana doğru topladı.

“Arpiyalar insan yemezler. Bunlar insan uydurması.”

“Bulduğumuz insan kemiklerini nasıl açıklayacaksınız?” diye karşı çıktı Hamilton. Silahı artık sırtındaydı.

“Birçoğu da bu karlı dağların yamaçlarında bulunmuştu,” dedi Richard onu onaylayarak eliyle dağların zirvelerini işaret ederken. “Şimdi hatırlıyorum neden bahsettiğinizi. Siz anlatırdınız hatta,” diye ekledi Kultar’a doğru – “Uçan canlılar olduklarını ve onlara hiç bulaşmamız gerektiğini söylediniz.”

“Doğru da demiş. Arpiyalar tekin bir halk değildir, ancak insan yedikleri sadece bir mit. Evrenin en zeki canlıları oldukları söylenir. Kardeşim İmparator Rka-Akl bile onlardan çekiniyor. Yaşadıkları yer hiçbir zaman bulunamadı. Fakat burası hakkında herkesten hatta insanlardan bile daha çok

şey bilirler. Evren hakkında da,” dedi ve sustu Loxrain, sonra tekrar arkasına dönerek önlerinde yükselen dağların zirvelerine göz gezdirdi.

“Peki, onlar aynı zamanda ödül avcıları da değil mi?” diye sordu Hamilton, konuşulandan dolayı oluşan stresi git gide artıyordu.

“Evet, bazen imparatora ödül için tutsaklarını verdikleri oluyor. Lakin çok önemli olanları kendilerine saklarlar. Onların ne zaman hasım ne zaman dost olacağı hiç belli olmaz,” dedi Kultar, Loxrain’in yaptığı gibi dağlara bakmak için dönerken.

“Yani ne yapacağız? Ona yardıma gitmeyecek miyiz? Burada oturup Roxanne’i öldürmelerine izin mi vereceğiz?” dedi Kultarin damarlarında dolaşan yoğun adrenalinin etkisiyle sesinin ne kadar çok çıktığına aldırmadan.

“Elimizden bir şey gelmez,” dedi Loxrain ona bakarak.

“Nerede olabileceğini tam olarak bilmiyoruz. Bilsek bile yardım edemeyiz.”

“HAYIR!” diye bağırdı Kultarin kendisine hâkim olamadan.

“Onu ölüme terk etmiyorum. Sizin aptalca savaşlarınıza veya barışlarınıza kafayı takmayacağım.”

“Dur! Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye bağırdı Hamilton vadiye doğru yürümeye başlayan Kultarin’in arkasından.

“Onu orada bırakmayacağım. İsteyen benimle gelsin,” diye seslendi Kultarin, hovboxı peşine takmak için bileğindeki kumanda koluna bastı.

Hovbox, devrilmiş uçağın alt kapağından dışarı çıkarken çok sessiz hareket ediyordu. Kultarin önce Kultar’ın ona doğru bakışını gördü, sonra Hamilton ile göz göze geldi. Adamın onunla gelmek istediğini, fakat babasının onu durdurmasını izledi.

“Bunda tek başlarına kalmalılar,” dedi Kultar ciddiyetle.

“Sen çıldırdın mı?” diye bağırdı Hamilton. “Onu tek başına nasıl gönderirsin? Bensiz hiçbir yere gidemez.”

Kultarin vadiye doğru inerken “Bırak dedim! Bunu kendileri halletmeliler,” dedi Kultar kaşlarını çatarak. Hamilton yine de genç kadını takip etmek istediye de, Kultar elini ona doğru uzatır uzatmaz, adam yere düşüp bayıldı.

Kultarin’in dağlara doğru tek başına yürümesini izlerlerken Loxrain “Umarım başarılılar,” dedi sıkıntılı bir sesle.

“Ummak değil kardeşim, ummak değil,” dedi Kultar, elini onun omzuna koydu. “Bunu sadece bilmelisin.”

*

Roxanne çevresini saran dondurucu soğukla uyandığında nerede olduğunu anlaması için çok uzun bir süre geçmesi gerekti. Elini beline attığında iyon darbesini yerinde bulamadı. Birisi silahını almıştı. Yattığı kaygan mermer yerden kalktı ve etrafına göz gezdirdi. İçerisi kar beyazı duvarlardaki bir çeşit fosforun yaydığı ışıkla aydınlatılmıştı.

Dev mağara buzdan yapılmıştı ve o kadar büyüktü ki; tavanından sarkan asma gibi binlerce yapı orta boyda kulübele- rin büyüklüğünde olduğu hâlde, Roxanne’in bulunduğu yerden karınca gibi ufacık görünüyordular. Mağaranın buzdan tavanından yontularak yapıldığı belli olan bu sarkıt biçimin- deki yapılar evlere benzemiyordu, daha çok arı kovanlarını andırıyorlardı. Dev mağarayı aydınlatan asıl kaynağın bu yuvalardan yayılan buz mavisi renginde soluk ışıkların duvarlardaki buzdan kristallere çarpıp dağılması sonucu oluştuğunu genç kadın neden sonra algılayabildi.

Bu görüntü Roxanne’e kar-postalları anımsattı. Duvarlar hem ışığı yayıyor hem de ayna görevi görüyor gibiydiler.

Loş mağaranın tavanında oynayan on binlerce ışık burada yaşamın sürdüğüne dair bir işaret. Sanki kocaman bir kent tavanda yaşıyordu. Roxanne'in bulunduğu yer ise bir çeşit arenaydı, ancak etrafında tribün gibi yapılar yerine, yine buzdan yapılmış, sıra sıra yükselen ve arenayı halka gibi çevreleyen çubuklar vardı.

Tam karşısındaki üç ayrı metal kapının bulunduğu duvarın üstünde duran üç yaratık çubukların üstünden onu izliyorlardı. Uzakta oldukları için biçimleri çok zor seçiliyor, üçü de çevresine parlak mavimsi ışıklar yayıyorlardı. Kuş gibiydiler, ancak son derece garip görüntüleri vardı. Normal bir insanın iki katı uzunluğundaydılar.

Roxanne burada ne aradığını bile bilmiyordu. En son uçakta yere çakılmak üzere olduklarını, ondan sonra da her şeyin karardığını hatırlıyordu. Ne Kultarin'den ne de diğerlerinden bir iz yoktu. Buraya nasıl geldiğini hâlen anlayamamıştı. Gördüklerini idrak edebilmesi için çok uzun zaman geçmesi gerekiyordu. Ayrıca zırhının normalde soğuk geçirmemesi gerekiyordu, lakin buna rağmen çok üşüyordu. Yoksa bir çeşit rüya mıydı bu?

Onu izleyen kuş biçimli yaratıklara doğru adım atacakken hafif bir rüzgârın etkisine kapıldığını anladı. Yanındaki mavimsi ışık fazlalaşınca kaynağın ne olduğunu görmeden önce sesini duydu.

"A-a-a-di s-s-s-sen-i be-bek-kl-kliyorlar."

Roxanne kafasını kaldırıp baktığında şu ana kadar gördükleri içerisinde en garip canlıya baktığını anlaması pek uzun sürmedi. Yani daha önce karşılaştığı o kadar şey bile bunun yanında normal sayılabilirdi.

"A-a-a-a-disene y-y-yarım akıllı, e-e-ef-endiler se-se-ni bekliyor," dedi.

"Ama..."

Roxanne daha önce böyle bir şey görseydi bayılabilirdi, lakin şu an için karşısındaki şeyin bir hayal olma ihtimali üzerinde kafa yoruyordu. Zira tepesinde kanatlarıyla uçarak onunla konuşan yaratık yirmi yaşlarında çok güzel bir kadının yüzüne sahip, yarı insan yarı kuş biçimli bir canlıydı. Belinden aşağısı kar beyazı ilmik ilmik tüylerle kaplıydı. Ayaklar yerine sahip olduğu kartal pençelerine kadar inen bacakları da aynı kuşların ki gibi ince ve eğriydi. Dizleri tersten kırılıyordu.

Boyu ve yapısı iki insanın ebatlarına erişecek durumdaydı. Bedenini kaplayan tüyleriyle aynı renk beyaz saçları omuzlarının önünden insan biçimindeki çıplak vücuduna dökülüyordu. Havada asılı kalmasını sağlayan çıkırtığı kanatlarının yanı sıra var olan insansı ellerinde bir çeşit silah tutuyordu. Fakat Roxanne onun biçimini seçemedi, zira yaratık sürekli hareket hâlindeydi. Buz mavisi renginde göz bebeği olmayan gözleri vardı. Loş ortamda parıldıyorlardı.

"Ben..."

"C-c-c-evap ver-ve-verme insan, ç-ça-ça-buk yürü," dedi yaratık, çok ince ve şahin çığlığını andırır bir ses tonuyla konuşuyordu.

Roxanne ne yapacağını bilemeden yavaş adımlarla ve tepesindeki uçan garip canlıya bakarak az önce dikkatini çeken üçlünün önüne doğru yürümeye başladı.

Zaten bu canlıların ondan ne istediğini bilmiyordu, düşman olsalar bile yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü silahı üzerinde değildi. Hiç bilmediği bir yerde olmasına rağmen nedense içinde korku yerine, merak taşıyordu.

Yaratık arada bir yanından geçerek önüne geliyor, diğer

zamanlar arkasına geçiyordu. Roxanne bakmasa bile onun nerede olduğunu hep anlayabiliyordu. Zira her biri iki buçuk metrelik dev kanatlarının yaptığı rüzgâr ve üzerinden yayılan mavimsi garip ışık buna neden oluyordu.

Roxanne üçlünün önüne geldiğinde en çok dikkatini çeken şey ortalarındaki kadın yüzü yaratık olmuştu. Bu hepsinden yaşlı görünmesine rağmen saçları ve tüylerinin bir kısmı kararmış gibi duruyordu. İnce ufak bir çenesi ve küçük düğme gibi bir burnu vardı. Gözleri Roxanne ile gelen muhafızın gibi buz mavisi rengindeydi. Yüz hatlarını bozan kırışıklıkları bütün yüzünü kaplarken karanlık bir ifade çehresine hâkim olmuştu. Altmış yaşlarında bir kadının yüzüne sahipti. Fakat yine de çok güzeldi. Siyah ve beyazın karıştığı tüyleri diğerlerinden daha kabarıktı.

Kollarını iki yana açarak başını eğdi. Roxanne bunun bir çeşit selamlama olduğunu anladığında, az önce ona silah doğrultan tepesindeki yaratık dev mağaranın tavanına doğru uçarak gözden kayboldu. Ancak o tamamen görünürden gitğinde konuşma başlayıverdi.

"B-bu za-zaman yo-yolcusu de-de-ğil mi?" dedi ortadakinin sağındaki. Sesi daha önce konuşan yaratık gibi şahin çığlığını andırıyordu.

Roxanne dikkatli inceleyince yaşlı olanın yanındakilerin ikiz olduklarını anladı. Lakin bu ikisinde hiç kara tüy yoktu, kar gibi beyazlardı. Yaklaşık otuz yaşlarında gösteriyorlardı. Elmacık kemiklerinin hafif çıkık görünmesi, hatlarındaki zayıflığın tek göstergesi değildi, zira bedenleri yaşlı olana nazaran daha çelimsiz ve ince görünüyordu.

Beyaz saçları bellerine kadar uzanıyordu. İkisi de pürüzsüz, zarif yüz hatlarına yakışmayan bir küçümseme ifadesiyle duruyorlardı. Kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuşlar kızgınlıkla Roxanne'e doğru bakıyorlardı. Roxanne ise iki yağmur damlası kadar birbirlerine benzeyen ikizlere bakarken Kultarin aklına geldi.

Kultarin de Roxanne'in ikiziydi, acaba şimdi nerdeydi? Onu bir daha görebilecek miydi?

Ancak bu düşüncelerden ortadakinin ilk defa konuşmasıyla çıkıverdi.

"Bize sorular sormaya başlamadan önce insan, sana kendimizi tanıtmamıza izin ver. Biz Silsaria gezegeninden gelen Arpiya ırkıyız. Buradan çok uzaktaki yıldızlardan geliyoruz."

Bu yaratığın sesi diğerleri gibi ince değildi, gayet insansı ve düzgündü. Kesik kesik konuşmuyordu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Roxanne yaşlı kadın yüzü olanın söylediklerine hiç önem vermeden.

"İ-i-ins-san sab-ır-sabır-sız," dedi ortadakinin solundaki.

"Daha kendimizi tanıtmamızı bitirmedik. Ben Aello, sağım-daki"- onu eliyle işaret ederek- "Celaeno ve solumdaki ise Ocypete. En azından sizin dilinizde bu şekilde söyleniyor," diye devam etti Aello isimli yaratık sanki hiç sözü kesilme-miş gibi. "Şimdi sıra sende."

Roxanne soğuk yüzünden onun neyi ima ettiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

Buz mavisi, göz bebeği olmayan ve puslu ışık saçan gözle-rin ona verdiği garip hissin varlığı boğazını yakarken konuş-makta zorlandığını anlayabiliyordu.

"Kendini tanıtmak nezaket icabıdır," diyerek gülümsedi Aello. "Yoksa siz insanlar böyle yapmıyor muydunuz?"

"Be-be-ben Roxanne," diyebilirdi genç kadın bedenini saran titremeye engel olamadan. Neden sonra Roxanne altın sarısı

zırhının bileğindeki acil kapanma düğmesinin yeşil renkte, yani aktif olduğunu gördü. Ona tekrar basınca üzerinden ince bir yüklemesi geldi. Sıcaklık bedenine yayılırken hafif bir rahatlama hissiyle sarsıldı. Lakin Arpiyalar bunu fark etmemişti.

Soldaki Ocypete denilen arpiya gırtlakından garip bir ses çıkardı, cıyaklıyor gibiydi. Lakin Roxanne onun diğerleriyle bir çeşit iletişim kurduğunu anlamıştı.

Onun ne dediğini beyninin içinde yankılanan bir ses biçiminde duyuyordu. Derin bir boşluktan yüzeye doğru çıkan sükunet hâlindeki kabarcıklar misali taşınyordu zihnine.

“Bu insan çok garip, değil mi?”

Yaşadığı en garip tecrübeydi ve bu durumda ne yapabileceğini bile bilmiyordu.

Celaeno denilen arpiya benzer gırtlak sesiyle cıyaktı lakin Roxanne onun da ne söylediğini anlayabildiğini fark etti.

“Göründüğünden daha güçlü gibi duruyor.”

“Bence biraz korkuyor.”

“Aranızda konuşmayı kesin,” diye araya girdi Aello normal konuşarak.

“Roxanne bundan hoşlanmadı.”

Genç kadın yaşadığı en tuhaf tecrübe hakkında konuşmak istemedi. Zira düşman olduğuna inandığı yaratıklara karşı bu gizemli yerde kendisi hakkında açık vermek istemedi.

“Beni neden buraya getirdiniz?” diye sordu, sesinde meraklı bir ifade vardı.

“Çünkü getirebiliyoruz,” dedi Aello eğlenircesine. “Burada olmanın bir nedeni var mı sence?”

Roxanne’in bunu düşünmesine gerek yoktu. Sadece başını sağa sola sallamakla yetindi.

“Biz de öyle tahmin etmiştik zaten. Biz toplayıcılarız, işimize yarayan insanları toplarız. Gerekirse İmparator’a satarız,” dedi Aello.

“Bizler ödül avcılarıyız. İnsanlardan farklıyız, ama onları hakir görmeyiz. Özgürlüğü olan bütün canlılar eşittir.”

“Fakat ben özgürdüm-”

“Öyleydin ve bize yakalandın. Aslında İmparator’un neden seni bu kadar çok istediğini anlamış değiliz. Biz de bunun nedenini anlamak için seni buraya getirdik. Gördüğün gibi biz sadece dişilerden oluşan bir ırkız. Çiftleşme için uygun olan erkekler hariç hiçbir fani insan Buzlar Ülkesi Arpiyanya’yı göremezdi,” dedi Aello,

sonra başını Roxanne’e doğru yaklaştırarak devam etti: “İmparator senden ne istiyor olabilir ki?”

Roxanne boş bakışlı buz mavis gözleri tamamıyla üstünde hissederken “Ben... Bilmiyorum,” diyebilirdi. Yalan söylemişti, ancak onlara belli etmemeye çalışıyordu. Zaten içinden bir ses bu canlıların son derece akıllı olduğunu söylüyordu.

“Ge-ge-gerçekten mi?” dedi Ocypete gözlerini kısarak ona odaklanırken.

Celaeno gırtlakıyla garip sesler çıkarırken “İnsan bize yalan söylüyor, değil mi?” dedi.

“Evet,” dedi Aello yine aynı garip sesle.

“Te-tekrar so-soruyoruz insan,” dedi Ocypete cıgılgı cıgılgı.

“Ne-den s-s-sen-i ist-tiyor?”

Roxanne ısrarla “Size söyledim. Nedenini bilmiyorum” dedi. Sesi istediğinden daha çok çıktığı için mağaranın duvarlarında yankılandı.

“Peki!” dedi Aello güçlükle nefes vererek. “Ona kendin söylersin. NÖBETÇİLER! Onu İmparator için hazırlayın.”

Roxanne önce inanamazlık içerisinde yaşlı kadının yüzüne baktı, lakin başını tavana doğru çevirince yukarıdan uçarak üzerine gelen kar beyazı şekilleri seçebildi. Onlar da etraflarına mavimsi ışıklar saçıyordu.

“Tamam” dedi Roxanne kaderine razı gelmiş birinin edasıyla. Ne de olsa, öyle de İmparator’un eline düşecekti böylece. İki türlü de ölebilirdi. Ancak içinden bir his gerçeği söylemenin en iyisi olduğunu söylüyordu ona.

Roxanne onlara nereden geldiğini, kim olduğunu ve öğrendiği her şeyi fazla detaylarına girmeden anlattı. Onlara gerçekte kimin kızı olduğunu söyleyince yaşlı kadın yüzü arpiya yani Aello ve ikizler elleriyle kulaklarını tıkadılar. Aello acı dolu bir cıgılgı attı. Üçü de ilk defa korkmuş ve şaşkın görünüyorlardı.

“Ne oldu?” dedi Roxanne onların bu davranışlarına anlam veremeden.

“S-s-sen Rai-Akl’ın kızısn,” dedi Aello kekeleyerek. İlk defa olgun ve kendisine güven veren canlı sesini yitirmişti.

“Hayır, Raine’nin,” diye cevap verdi Roxanne.

“Gerçek adı Rai-Akl’dır.”

“Onu tanıyor musunuz?”

“O-o-nu ta-tan-ımayan mı var?” dedi Ocypete bariz bir şeyi belirtircesine. İkizlerden diğeri göz kapaklarını ovaladıktan sonra Roxanne’e daha da dikkatle bakmaya başladı.

“Çok güzel,” dedi yaşlı Aello ellerini birbirine vurarak.

“Rok-Nai.”

“Rok-Nai mi?”

“Evet, sana doğumunda konulan gerçek ismin. Roxanne dünyalı adın olmalı,” diye yanıt verdi Aello.

“Beni tanıyor musunuz?” diye sordu Roxanne şok içinde.

“Tabii ki tanıyoruz. Sen galaksinin gelecekteki barışının liderisin,” dedi Aello.

“Ne- neyin lideri?” diye sordu Roxanne, yanlış bir şey duyduğunu sanmıştı.

Ancak Aello onunla ilgilenmiyordu, ikizlere dönerek kendi dilleriyle konuşmaya başladı. Yani yine cıyaktıyorlardı.

“Vakit geldi herhâlde.”

“Ben hâlâ inanamıyorum,” dedi Ocypete denen.

Roxanne konuşulanları tekrar beyninde duyuyordu. Fakat onların neden bahsettiklerini hâlâ anlayamıyordu.

“Sence gerçekten o mu?” diye sordu Celaeno.

“Anlamamızın tek yolu var,” dedi Aello.

“Neyi anlamamızın?” diye sordu Roxanne yüksek sesle. Üçü birden ona baktılar.

“Sen konuşmalarımızı anlayabiliyor musun?” diye sordu Aello heyecanlı bir ses tonuyla.

Roxanne yalan söylememesi gerektiğini artık biliyordu. “Evet!”

“Nasıl olabilir bu?” diye sordu Ocypete’e doğru bakarak. O da en az kendisi kadar şaşkın durumdaydı.

Roxanne git gide daha da sabırsızlanıyordu.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Ama ne demek istediğinizi anlamadım. Kimim ben?”

Aello yüzündeki hayret ifadesini silemeden birkaç saniye diğerleriyle baktı, kendisini toparlaması çok uzun sürdü. Fakat sonra “Şu an bu önemli değil,” dedi

gözlerini Roxanne’e odaklayarak. “Ancak Rok-Nai, güçlerini elde etmemişsin henüz.”

“Ne güçleri mi?”

“Her şeyi zamanla anlayacaksın. Bize biraz düşünmemiz için zaman ver.”

Burada beklemen gerekiyor Rok-Nai.”

“Ama- HEY!”

Roxanne bir şey diyemeden hepsi kondukları buz çubuklardan kalkarak mağaranın tavanına doğru havalandılar. Genç kadın sert bir rüzgârın çevresini sardığını sandı. Hâlbuki sadece üç metrelik dev kanatların yaptığı bir hava akımıydı. Zaten onlara bağırarak bir sonuç alamayacağını bildiğinden

yere çöküp oturdu. Onlar yukarıdaki sarkıt kente uçarlarken biraz dinlenmenin iyi olacağını düşündü. Başına daha neler geleceğinden habersizdi. Buradan bir şekilde kurtulabileceğini bile düşünüyordu, dev mağaradan tek çıkışın mağaranın tepesinde olduğunu fark edene kadar.

Serhan Vural

ŞEHİDAN #3

Pınar “MEDUSA” Karaca

ŞEHİDAN - III

Adam isyanla kabullenme arasında gidip geldi bir süre. Bu genç kadına neden karşı çıktığını bile bilmiyordu ama içinden bir ses sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. *Adını söyleme!* Sanki bu sesi herkes duyuyormuş gibi bir hisse kapıldı. Adını söyleme! Ses şimdi dahada şiddetlenmişti. **ADINI SÖYLEME!!!** Rahatsız olmaya başlamıştı. Eğer Bilge o an tek bir kelime etse adamı çekip çıkaracak, aralarına dönmesini sağlayacaktı. Tanrım, bu ses beni deli ediyor diye düşündü adam.

"Hey neyin var? Cevap versene!.." dedi Bilge. Adamın gözlerindeki bir anlık kararsızlığı farketmişti ama üstüne gitmek istemiyordu. Daha sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

"Lütfen zorluk çıkarma. Huzursuzluk yaratmayı istemediğini biliyorum. Hadi gel otur ve sende bize yardımcı ol. Eminim içindeki ses böyle diyor. Hadi onu dinle ve bize katıl."

Adını söyleme! İşte böyle söylüyordu o ses. Artık bir değil birçok ses olmuştu. Saçmasapan düşünceler hızla geçiyordu aklından. Bu sefil koroyu susturmalıyım!..

"Atay." Elveda koro..diye düşündü adam.

"Pekala Atay. Şimdi bize katılmak ister misin?" diyen Mahir onu çekiştirip bir sandalyeye oturttu. Biraz kabaca olmuştu ama adamın bunu hak etmediğini kimse söyleyemezdi.

"Devam edelim." dedi Taylan.

Mahir'in ona bakışından ses tonunu beğenmediğini anlamıştı genç adam. Bu yüzden zoraki bir gülümseme takındı.

"Evet son olarak mesleklerde kalmıştık." Gayet ciddi bir tavırla okumaya devam etti.

4 Numara: Tıp Doktoru

5 Numara: Planetolog

6 Numara: Bilgisayar Sistemleri Uzmanı

7 Numara: Psikolog

"İşte hepsi bu. Sanırım aradığın cevapları bulamadın." diyerek Bilge'ye döndü.

"Ne yazık ki evet..Okuduğun hiç bir madde benim elimdekiyle ters düşmedi. Fakat şu küçük not ilginç. Herkes görebiliyor mu?" dedi ve dosyanın son sayfasına el yazısıyla yazılmış notu gösterdi. Daha sonra yüksek sesle okumaya başladı.

"In solis sis tibi turbalocis."

"Bunun anlamını bilen var mı? Aceleyle yazıldığı belli, harfler birbirine karışmış. Biraz zor okudum hata yapmış olabilirim."

"Bir saniye! Burada başka bir şey yazıyor" dedi Esin.

"Nasil yani? Nerede?" diyerek kadının yanına doğru gitmek için ayağa kalktı Mahir.

"Bilge'nin okuduğu not yok bu dosyada. Anladığım kadarıyla Arapça bir cümle bu."

"Evet bende kide başka." dedi Atay. . Ardından Rana katıldı onlara.

Sadun'un cevabıda farklı değildi. Farklı olan tek şey dosyalardaki notlardı..

"Okuyabilir misin şu yazıyı?" diyen Bilge birden heyecanlanmıştı. Belki bir ipucu yakalayabilirlerdi. Telaşını gizlemesi mümkün değildi hızlı hızlı dolanmaya başladı odanın içinde.

"Men arafe nefsehu fe kad arafe Rabbehu"

Bu çok garipti. Neden dosyalarda bambaşka şeyler yazılmıştı? Birisi ya da birileri bu yolculuk için onlara yol gösterici olmaya mı çalışmıştı? Bu fikir pek akla yatkın gelmiyordu çünkü; herhangi bir amaçları yoktu. Bu açık olarak belirtilmişti. Görevi kısmı veri yok kelimeleri ile anlamda boşluk yaratacak bir şekilde doldurulmuştu. Yoksa bir amaçları vardıda bundan onların mı haberi yoktu?? Yine yüzlerce soru doluşuvermişti zihnine. Birini seçti..

"Hepimiz başkasının dosyasına bakıyorduk değil mi? Sadun hariç, o kendininkini okuyordu..Öyleyse bu notlar belli kişilere yazılmış. Bu ayrım nasıl yapılmış bilmiyorum ama belki bir anlamı olabilir. Şimdi söyleyin bakalım kimin dosyası kimde? Bende Atay'ın dosyası var. Yani Latince not."

"Bende senin dosyan var" dedi Esin. Ardından diğerleri söyledi tek tek. Şimdi karşılarında iki grup vardı. Latince not; Esin, Atay ve Rana'ya..Arapça not; Bilge, Mahir, Sadun ve Taylan'a yazılmıştı.

"Şimdi sıra anlamlarında. İçinizde Arapça ya da Latince bilen var mı? Benim bilgim bir kaç kelimeden öte gitmiyor bu konuda."

"İssız yerlerde kendin için bir evren ol!.." dedi Sadun. İlk notun anlamı bu, diğeri hakkında hiç bir fikrim yok.

Herkes odasına çekilmişti. Toplantı salonunda tek başına kalan Atay, hala notları inceliyordu. Ne demek istendiğini anlayabilmeyi diledi ama nafile o garip kelimeler hiçbir şey ifade etmiyordu. Dosyalara iyice dalmışken hafif bir sarsıntı hissetti. Gemi en son teknoloji ile donatılmıştı bu yüzden endişelenmek yersiz diye düşündü ve tekrar çalışmaya koyuldu. Fakat ikinci ve daha şiddetli bir sarsıntı yerinden kalkmasına sebep oldu. Bilge'nin yaptığı gibi çağrı cihazını kullanmaya yeltendiği anda buna gerek kalmamıştı. Çünkü diğerleri çoktan gelmeye başlamışlardı bile.

İlk konuşan Bilge idi. Uykudan kalkmış gibi bir hali vardı. "Neler oluyor burada?!" Gözlerini oğuşturarak sormuştu soruyu.

Giderek yaklaştıkları gezegenin görüntüsü aslında tüm soruları cevaplıyordu.

"Gezegenin gravitasyon alanına girdik. Bu sarsıntılar o yüzden" dedi Taylan.

"Gravitasyon alanı mı? O da ne?"

"Bu kadar çok Freud okuyacağına, birazda uzay hakkında araştırma yapsaydın, onların ne olduğunu." diye söze karıştı Atay.

"Eğer Freud okumasaydım sizin gibi bastırılmış dürtüleri olan birini anlamam zorlaşırdı!.."

"Tamam kesin tartışmayı. Şimdi daha önemli bir sorunuz var." dedi Mahir.

"Sizin anlayacağınız dilde söyleyeyim. Yani gezegenin çekim alanına girdik. Ona doğru sürükleniyoruz. Bir süre sonra atmosferine girmiş olacağız. Tabi kesin zaman söylemek için bazı hesaplamalar yapmalıyım. Belki bu çekimden kurtulup yolumuza devam edebiliriz." diye açıkladı Taylan.

"Rotamız bilgisayar tarafından otomatik olarak belirlenmiyor muydu?"

"İstersen gidip konuş onunla ha belki etkisi olur. Bakarsın psikoloji bilginle onu yola getirirsin." dedi alaycı bir biçimde Atay.

"Seninle tartışacak değilim. Neyin var senin? Yuttuğun kapsüller zihnini bulandırmış olmalı. Sataşacak başkasını bul kendine." dedi ve konuyu kapattığını belirten sert bakışlar attı adama doğru.

Sadun bilgisayar ekranına bakarak birşeyler fısıldıyordu o sırada. Onu kimse duymamıştı en azından o öyle düşünüyordu. Ona yakın bir yerde duran Esin adamın söylediği cümleyi tekrarladı.

"In solis sis tibi turbalocis.."

Devamı gelecek sayıda.....

Pınar "Medusa" Karaca

MÜHENDİS

İlkem "Gimli" Yıldız

MÜHENDİS

Yavaşça kapağı kaldırdı. Bu, ses çıkarmamak veya etrafa çarpmamak için değil de daha hızlı yapamadığı için böyleydi. Etrafına bakındı ve her zaman ki yolculuk sonrası halinde olduğunu anladı. Çünkü hiçbir şey tanıdık değildi. Hiçbir şey. Ne tanıdık bir yüz ne de geçmişin acı veya tatlı anıları. Ona bir çağrışım yaptırabilecek tek şey belki de bir takım mesajlar geçip duran bilgisayar ekranıydı.

Yeniden doğduğunu düşündü ve bu düşünce hoşuna gitti. Her şeye baştan başlamak, yeni bir yaşam ve denge kurmak hayatında... Yeni insanlar tanımak, yeni zevkler ve dostluklar edinmek... Bu fikir iyiden iyiye güzel gelmeye başladığı sırada, ilk anı geldi. Bir hologramdan gördüğü dev bir gemi ve adeta kırmızı damarları patlamış gibi duran bir gezegen. Diğer anılar bir sel gibi akın ederken beynine, "Yine olmadı" dedi.

"Yine yapamadım."

Kalkıp sendeleyerek bilgisayara gidip derdinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Elleri hareket alıcısının üzerinde dans ederken gelen mesajlara girdi. İki yeni mesaj, harika. Birinde birkaç dakika olsa hayatı boyunca görmek istemeyeceği türden çirkin bir adamın resmi vardı. Canlı bir mesaj mı yoksa metin mi tercih edeceğinin sorulması üzerine tereddüt bile etmedi. Patronunun -ki böyle anılmaktan hoşlanmazdı- mesajı kısa ve özdü. Her zaman ki gibi onsuz da gayet rahat

anlayabileceği şeyleri söylüyordu. Bir gezegene gönderilmişti, orada yeni iticiler üretmeye başlayacaktı, gezegenin maden kaynakları ve bilgileri ekte gönderilmişti; görevde başarılar, başarılı olursa dördüncü dereceden sistem mühendisi olmaya hak kazanacak olması vs. vs... Sonuna eklenen alaycı bir tekrar görüşmek üzere lafı bile onu sinirlendiremedi. Evet, yirmi yıl sonra hala hayatta olursan ihtiyar piç! Yeni bir hayat diye düşündü acı acı. Yeni bir şans. Ama daha önceki mesajlarda görmediği bir not düşülmüştü altına. Personel gibi bir şeylerden bahsediyordu. Personel mi? İnsansız olması gereken bir görevde mi? Hayır bu o kadar kolay değildi. Eski fabrika ortamı gibi komik bir fikir geçti aklından. Organizasyon şemasını kim hazırlayacak. Eh, bu soruydu işte. Listede iki kişinin adı vardı sadece. Yavaş yavaş aklına gelmeye başlayan bir fikri güçlendirdi bu. Sürgün. Nedenini bilmese de.

Diğer iki kişiyle tanışmak konusunda pek şanslı değildi. Gezegen yerel günü yaklaşık 20 saatten oluşuyordu ve bir dakikasını bile boşa geçirmemişti. "Böcek" yere iner inmez larvalarını etrafa salmıştı. Birkaç tanesi şu anda bile kutup bölgesine doğru ilerliyordu. Enerji ünitesi kurulmuş, larvalardan gelecek suyu -aslında buzu- bekliyordu.

Mühendis başını bilgisayarından kaldırmaya fırsat bulduğu zamanlarda gezegene çıkıyordu. Bu, tamamen gri ve toprakları kasvetli (büyük ihtimalle içerdiği yoğun kurşun madeni yüzünden) sıradan bir gezegendi. Mühendis daha iyilerinde de çalışmıştı ve fark eden çok bir şey olmadığını düşündü.

Üretim departmanları bir ve ikinin planlarını son bir kez kontrol ettikten sonra bilgisayara “aktif” emrini verdi. Geçen süre içinde gelen mesajlar kutusunda üç mesaj birikmişti. İlk ikisi biyologdan, sonuncusu da kutba giden larvalardan birinde olan araştırmacıdan... Biyolog, uykuda geçirdikleri süreden ve vücut fonksiyonlarından bahsediyordu ilk mesajında. “Acil” diye etiketlenmiş olan ikincisi ise fabrikanın enerji kaynağı biyoplazmalarla ilgili bir şeylerdi. Araştırmacı larvalarla gitmek için -biraz geç olsa da- izin istiyor ve alaycı bir şekilde güneydiydin diyordu. Pek çok insanın yapmayacağı biçimde ismini yazmıştı sonuna: Ahmer.

Doğu asıllı, diye düşündü biyologun odasına giderken. Şu anda durduğu noktadan terranın doğusunun ve batısının neredeyse aynı nokta olduğunu düşünerek kendini eğlendirdi biraz. Yüz yirmi ışık yılı karşısında yirmi bin kilometre ihmal edilebilirdi. Biyologun kapısına gelince bir an bunun şart olup olmadığını düşündü. Herkes gibi bir mesaj yazabilirdi aslında. Onu görmenin veya görev boyunca görmemenin neyi değiştireceğinden emin değildi. Bu gibi düşüncelerle dolu olarak odayı geçti ve ilerde ÜD-1’in kurulması işlemini izlemeye karar verdi.

Üretim Departmanı 1, iticilerin konstrüksiyon ve yalıtımını yapıyordu. Lazer kaynakları yerleştirilirken bant üzerinde amaçsızca gezindi. Giriş ambarına giderken içini bir karamsarlık dalgasının kapladığını hissediyordu. En yakın terra gemisinden birkaç ışık yılı uzaktaydı ve hala uzaklaşıyordu. Bugüne kadar böyle basit bir göreve bir endüstri mühendisinin gönderildiğini duymamıştı ve belki de bundan sonra asla duyamayacaktı.

Giriş ambarı, devasa ve insan gözünün görebileceği yükseklikte sadece birkaç liftin olduğu bir yerdi. İlk giren ilk çıkar diye düşünüp, sırtıttı. Sadece ambar politikasını değil tüm insan ilişkilerini özetleyen bir cümleydi bu. En azından kendisi için. Artık tamamen yerine gelmiş olan hafızasının sisleri arasından gördüğü insanları bir daha göremeyecekti. İlk unuttukları da ilk tanıştıklarıydı genelde.

İnsan olma lüksünden vazgeçememişti. Oysa şimdiye kadar çoktan ana gezegeninde bir bilgisayarda güvenlikte olacaktı. İsteddiği her şeyi ona sunabilecek bir bilgisayarda. Arkadaş simülasyonları, seks, evlilik simülasyonları, hatta kahramanlık ve tanrılık simleri. Hatta bir kopyasını da şu yeni sürülen (şimdiye 125 yaşında filan olmalıydılar) keşif gemilerine alabilirdi. Peki ama nasıl bileceğim diye sordu kendine. Oraları keşfeden ben, dünyada rüya gören ben ile nasıl haberleşecek? Yoksa ruh denilen söylence sıradan bir bilgisayar programı mı? Kendi tanrılarımızı üretmeyi yine başardık diye mırıldandı. Yarattığımız şeylere tapınmakta üstümüze yok. Dev fabrika ve yardımcı atölyeleri ... Hepsi, yapmaya çalıştığımız tapınağın bir parçası. Tanrıları öldürsek bile yenilerini üretiyoruz fabrikalarımızda. Ve hep daha iyi, daha mükemmel tanrılar yapıyoruz. Her seferinde onları öldürmek zorlaşıyor. Çağımızın tanrısı üretim robotuna tapın!

Belki de en iyisi ölümdü. Hemen burada. Giriş ambarının kapısına göz attı. Elli metre boyundaki kapıdan uzaya fırlayacağım ve damarlarım patlarken ürettiğim son şey ölümüm olacak. Aslında görkemli bir manzara olacaktı, tabii arkasın-

da ayak sesleri duymasaydı.

“Merhaba” dedi bir ses. Sesin sahibi de, sesin kendisi kadar iddiasız görünen bir kadındı. Bir an için kaçak yolcu ihtimalini düşünen Mühendis, geç de olsa bunun biyolog olduğunu anladı. Bir kadın olacağını düşünmemişti. İsmi büyük ihtimalle eski almancada birşeylerdi ve erkek ismi gibi duruyordu.

“Merhaba”, dedi. Sanırım biyologsunuz, mesajınızı aldım.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu kadın onu duymamış gibi. Kapının saydam kısımlarından gelen tuhaf grimsi ışıktaki bir an için yüzünde insancıl bir merak ifadesi gördüğünü sandı. Ama bir sonraki anda gitmişti.

Aklına gelen birkaç iğneleyici cevabı sakince bir kenara iten Mühendis, pek inandırıcı olmasa da kontrol yaptığını açıkladı. Ona şüpheyle birkaç saniye bakan kadın sonunda :

“Mesajımı aldıysanız durumun aciliyetini kavramışsınızdır” dedi. Kavramamıştı aslında. Mesajdan pek bir şey anlamamış ve zaten onu konuşmak için yanına uğramayı düşündüğünü söylemek istedi. Ama ağzından çıkan tek kelime yuvarlanmış bir “evet” oldu.

“Acilen suya ihtiyacımız var öyle değil mi?”

Kadın bir cevap vermek üzereyken yanlarından geçen otomatik bir liftin gürültüsü buna engel oldu. Burası insanlı bir fabrika olarak dizayn edilmediği için, insanları etkileyebilecek gürültü gibi etmenlerde göz ardı edilmişti tabii. Son anda yapılan bir düzenlemeyle en azından hava tertibatı sağlanmıştı.

“Ofisime çıkalım mı” diye sordu adam. Kadında, bir yirminci yüzyıl rahibesine çıkma teklif ettiğinizde gördüğünüz şeye benzer bir ifade oluştu. Bunun üzerine adam aceleyle:

“Ahmer kutuplarda” dedi. “Ondan rapor bekliyorum“

Kadına Ahmer’in kim olduğunu açıkladıktan sonra biraz sakinleştirmeyi başarabildi ve ona birkaç soru sordu. Mühendisin de gemisi olan Optimum’dan geliyordu. Daha önce birkaç projede çalışmış ve başarılı olduğu birkaç projenin ardından buraya gönderilmişti. Bunları anlatırken kadının yüzünde gördüğü teslim-olma ve cezasına razı olma ifadesi adamda ondan kaçma dürtüsü uyandırdı.

İçinde kötü bir hisle ofise geldiğinde mesajı gördü. Kısa ve özdü.

Kutuplardayım. Burada bir metreküp bile su yok!! Tek bulabildiğim birkaç eski yatak. Buradaki buzun çok eski bir zamanda eriyip uzaklaştığını düşünüyorum. Eve dönüyoruz. Ahmer

Optimum’da bu tür acil durumlar için bir şey öğretmemişlerdi. Çünkü Üretim Robotu mükemmeldi. Onu programlamak için yaklaşık bin insanın birkaç hayat boyu çalışması gerektiğinden, onu programlayan programları yapabilmişlerdi sadece. Kapasitesi ve hızı en yüksek bilgisayarlarda yıllarca

çalışan bu bağımsız, yarı-akıllı programlar sonunda Üretim Robotunu yapmayı başarmışlardı. Ve zaten artık hiç işçi ve tekniker çalışmayan, muazzam yerler olan fabrikalarda mühendis ve yöneticiye de ihtiyaç kalmamıştı. Bu kendi kendini üretmek gibi bir şeydi. Fakat insanlar hala vardılar ve simülasyonlarda yok olmayan, egolarını kaybetmemiş, savaşçı -veya en azından inatçı- insanlar tanrılarında tek bir şey istemişlerdi. Bir işe yaradıklarını kanıtlamak.

Hala var olan bir sınıf olan politikacılar bunu kabul etmiş, isteyenleri üretim robotunun kısıtlı bir kopyasının bulunduğu dev fabrika gemilerine koyup, uzaya yollamıştı. Böcek adı verilen minyatür fabrikalarla dolu olan bu gemiler aynı yönde ilerlemişler, zaman içinde gereksinimlerini karşılamak için böcekleri yanlarından geçtikleri sisteme yollayıp hammadde ve malzeme temin etmişlerdi. Amaçları konusunda kimsenin bir fikri yoktu ama terradan uzaklaşmak ve yeni bir uygarlık kurmak, daha iyi bir fikir olmadığı için kabul gören bir görüştü.

Hırs, bu insanlarda hala var olan bir duygu olduğu için, diye düşündü, biz buradayız. İstedğim de tam olarak bu değil miydi zaten? Makinelere bağımlı değilim. Kendi ölümümü seçme şansım var ve bu pek de uzak bir olasılık değil zaten. Ölümünün başarı hırsı yüzünden olması ise tuhaf bir rastlantı olmaktan çok uzaktı.

Soru : Sistem optimum mu?

Hayır diye inledi. Hayır değil, tüm sistem ayaklarımın altındaki birkaç çılgın robottan ibaret. Hepsi benim ölmemi isteyen, iş kazası için fırsat arayan robotlar. Mühendis bey, lütfen şu 5000 tonluk pres makinesinin altında durur musunuz? İş numarası 3342, yaklaşık performans % 97, belirlenmiş zamandan sapma % 0.0. Sizin için çalışıyoruz efendim.

Soru : Sistem plana göre çalışıyor mu?

Karanlıkta etüt yapıyorum. Kronometrem tuhaf bir şekilde zamanın durduğunda ısrarlı. Ama hayır zaman durmamalı, iş ilerlemeli, hey sen hammadde taşıyıcısı neden öyle bakıyorsun? İşçiler son öğle yemeklerine gitmişler ve bana yiyecek bir şey bırakmamışlar. Üretim müdürü Van der Heide geliyor kağıtları saklayın. İç haberleşme zarfı numara bir milyon küstür. Bir milyon kere ikaz edildiğiniz halde performansınız hala antik bir torna makinesinden farksız.

Soru : Üretim araçları bakımlı ve çalışabilir mi?

Karanlıkta etüt yapıyorum, bütün makinelerin alıcıları açık ve tam güç çalışıyor hepsi. Siz hiç uyumaz mısınız? En son ne zaman uyuduğumu bilmiyorum. Yoksa uykuya ihtiyaç duymayan başka bir makine miyim? Tüm ağ bana kapalı, bilgiler "çok gizli" etiketli. Gözüm acı bir parlaklık çarpıyor acil durum lambası altında, ellerimi gözüm siper ediyorum ama parlayanın zaten ellerim olduğunu anlıyorum...

Aceleyle saatini kontrol etti. Yaklaşık 40 dakika uyuduğunu söyledi ona alet. Bu acil durumda bu kadar zaman kaybetmek! Hemen çalışmalarına devam etmek için bilgisayar başına geçti. Sistem ona birkaç seçenek sunmuştu.

İlki mevcut üretim hattını çalıştırabilecek minimum enerji ile, yeni iticilere sahip küçük ve hızlı bir gemi yapmak. Böylece birkaç sene içinde ana gemiye ulaşma şansları vardı. Fakat en azından bir mekanik/elektronik mühendisi olmadan bu pek mümkün değildi.

İkinci seçenek kendi vücut sularıda dahil tüm şahsi kullanım suyunu biyoplazmaya vererek bir tetikleme etkisi yaratmaktı. Bunun bir senelik enerji vereceğini hesaplamıştı. Bu da insansız böceğin yapabildiği birkaç iticiyi alıp ana gemiye yetişmesi için iyi bir şanstı. İticiyiz döndüğünde patronun suratını görmemek de bu fikre ayrı bir cazibe katıyordu doğrusu. Ama biyolog bu tetikleme sonrasında yeterli suyu bulamayan plazmanın kendini sindirmeye başlayacağı yönünde bir uyarıda bulunmuştu ona danıştığında. Bu da milyonlarca sene başıboş uzayda dolaşmak demekti.

Bir teklifte Ahmer'den gelmişti. Özetlemek gerekirse biyoplazmaya geminin kalkmasına yetecek kadar su verip en yakın sistemde yeni bir uygarlık kurmaktan bahsediyordu. Bu romantik fikri göz ardı eden mühendis, başını ovuşturdu. Herşey harika gidiyordu. Bulunamayan bir seçenek olmalı dedi, mutlaka bir seçenek daha vardır.

Biyolog sessizce içeri girdiğinde mühendis hala çılgınca düşünceler üretiyordu. Kendisine dikilmiş gözleri görmesi birkaç saniyesini aldı.

"Evet?" dedi.

Kadının eğer cevap vermek gibi bir niyeti varsa da belli etmedi. Yalnızca bilgisayar alıcısına eline uzattı ve kendi bilgisayarına girdi. Bir yıldızlararası mesaj mı? Bu biz gönderildiğimizden birkaç saat sonra gönderilmiş olmalı. Ana gemidendi.

Au revoir!

Bunun çağrıştırdığı ölüm ve intikam düşünceleri mühendisin beynini yalnızca bir an meşgul etti. Herşey son derece açıktı. Küçük bir oyunda küçük insanlar olarak rollerinin sonuna gelmişlerdi ve esere konulacak bir muhteşem sonu varsa bile bunun evrenden başka şahidi yoktu.

Yüzyıllar önce yaşamış bir adamın sözleri aklına geldi :

"Var oluşun başlangıcında, Kutsal olan Kötü'ye dedi: Ne düşüncelerimiz ne de öğretilerimiz, ne iradelerimiz ne de seçimlerimiz, ne sözcüklerimiz ne de işlerimiz, ne inançlarımız ne de ruhlarımız uyuyor"

(www.lostlibrary.org sitesinden alınmıştır.)

45 DAKİKA

Cengiz Arabacı

45 DAKİKA

“BİZİMKİLER BİR ERKEK VE İKİ KADIN “BEBEK” YAKALAMAYI BAŞARMIŞLAR!”

Yaşlı adamın coşkulu sesi Ayasofya’nın meşalelerin ışıklarıyla dans eden duvarlarında yankılandı. İçerdeki onlarca çocuk bu haber karşısında birbirlerine sarılarak sevinçlerini gösteren “dede”lerine merakla bakıyorlardı. En küçüğü 51 yaşında olan “gençler” ise bu haberin önemini bildikleri için “dede”lerine zafer çiğlikleriyle eşlik ediyorlardı.

“Dede”lerden en yaşlısı zorlukla da olsa ayağa kalkarak avuçlarını iki yana açıp:

“Çocuklarım! Bugün insanlığımızın kurtuluşuna bir büyük adım daha atılmıştır!” diye haykırdı. İki yanında bulunan meşaleler sanki ışıklarını daha da artırarak bu yaşlı “dede”nin mağrur gözyaşlarına eşlik ediyorlardı. Gençlik ateşini hiç kaybetmemiş göz bebeklerini yavaşça aşağı indirerek kendisini merakla seyreden çocukların üzerinde gezdirdi. Okuldaki ilk gününde bu garip sevinç gösterilerini heyecanla izleyen bir çocuğun boncuk boncuk bakan mavi gözlerini gördüğünde ise, rahatlamış yaşlı bedenini tekrar kalktığı mindere ağır ağır bıraktı. Arkalarda bulunan “gençler”, “dede”nin bakışlarından “kıyamet”i anlatacağını anlamışlar, biraz daha önlere doğru ilerleyerek halen kafalarını kurcalayan bir çok soruya belki bu kez bir cevap bulacaklarını umuyorlardı.

“Ey İstanbul’un umutları! Ey insanlarımızın geleceği! Bir çoğunuz anlatacaklarını defalarca dinlediniz, bir kısmınız ise anlatacaklarını benden ilk kez dinliyor. Ama anlatacaklarını sizden sonralara da ulaştırabilmeniz için bu acı dolu anları defalarca anlatacağım. Buna mecburum. Her seferinde bu korkunç kırkbeş dakikayı nereden anlatmaya başlayacağımı düşünürüm. O korkunç anları, çiğlikleri, anlamsız ve boş bakan milyonlarca gözü, son zamanlarını geçirdiklerini anlayan insanların en yakınlarına ulaşma çabalarını, yaşamlarının son anlarında bile çıkar peşinde olanları, paniği, kaosu, dehşeti... Nereden başlarsınız ki “kıyamet”i anlatmaya. Kim bilir ilk şoku kim yaşamıştı? Belki hayvanat bahçesinin en gözde bölümlerinden biri olan kelebek evindeki yüzlerce kelebeğin ölümlerinden oluşan rengarenk halıya şaşkınlıkla bakan görevli, belki doğum evlerine doluşan milyonlarca doğum yapmaya hazır ya da yollarda doğum yapan kadınlara yardımcı olmaya çalışan doktorlar, belki huzur evlerinde ipi kopan inci kolyeden düşen inciler gibi birer birer yere yığılan yaşlılara yardım etmeye çalışanlar, belki de göz çevresindeki kırışıklıklar karşısında dehşete kapılan bir manken. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, 45 dakika sonunda ölüm sessizliği kopkoyu kara bir örtü gibi bu kocaman şehrin her tarafını kaplamıştı.

Ben bir şeylerin ters gittiğini anladığımda üniversitedeki son finalimi vermiş ve arkadaşlarımla okulun bahçesinde oturmuş sohbet ediyorduk. Ağırca bir şeyin kafama düşmesiyle sarsıldım. Neyin düştüğünü görmek için yere baktığımda bir güvercinin son nefesini verişini gördüm. Şaşkınlıkla bana gülen arkadaşlarıma bakarken, bölümün kapısından bir arkadaşın yardım çiğlikleriyle irkildik. İki profesörün fenalaştığını ve birilerinin acilen yardım etmesi için yalvarıyordu. Yardım etmek için doğrulduğumuz anda sokakta yürürken

yere yığılan iki yaşlı kadının inlemeleri kalp atışlarımızı hızlandırmaya başlamıştı. İki arkadaşım profesörlere yardım etmek için koşarken, ben de kadınlara yardım etmek için onlara yöneldim. Ama daha yanlarına bile varamadan sokağın dört bir köşesinden yardım çiğlikleri yükselmeye başlamıştı. Aynı anda sokaklardan önce ambulans sonra polis siren sesleri yükselmeye başlamış, yine de her yerden yükselen yardım çiğlikleri giderek siren seslerini bastırmaya başlamıştı.

O sırada haber kanalları, Avrupa’daki araştırma merkezlerinden birinde patlama olduğunu son dakika haberi olarak seyircilerine duyuruyordu. Ancak, birdenbire rahatsızlanan yakınlarına yardıma koşan milyonlarca insan için dikkate deymeyecek bir haberdirdi. Doğrusu kısa süre içinde ülkenin, hatta dünyanın her yerinden gelen ölüm haberleri karşısında şaşkına dönen haber merkezleri bile bu haberin ayrıntılarını bile veremeyecek duruma gelmiş, şaşkınlık içinde sayıları birkaç dakika içinde yüz binleri bulan ölüm haberlerini vermeye çalışıyordu. Diğer taraftan sadece insanlar değil, milyonlarca hayvan telef olmaya başlamış, insanların aksine sessizce kaderlerine boyun eğiyorlardı. Çevrede ne bir kuş ne bir böcek sesi kalmıştı. Ortalıkta yayılan nükleer bomba, gaz patlaması, biyolojik silah atılması gibi bir çok iddia insanların içinde bulunduğu dehşeti körüklemeye başlamıştı. Dünyadaki tüm canlılar hızla ölüyordu!

Avrupada’ki patlama haberinden yaklaşık on dakika sonra herkes gerçeği yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Tabii ki ilk anlayanlar, kundaktaki bebeklerinin 3-4 dakika içinde büyüyerek, ilk adımlarına attıklarına şahit olan anne ve babalardı. Ama eminim ki çocuklarım, en büyük şoku ve dehşeti sizlerin anneanne ve babaanneleriniz yaşamışlardı. En çok bir dakika içinde sadece bir haftalık hamile olan kadınlar bile doğuruyorlardı. Ben ise asıl dehşeti, tüm dünyanın, en ücra köşesinin bile aynı garip olaylar zincirini yaşadığını öğrendiğimde yaşamıştım. Herkesin kafasında aynı iki soru vardı? Bizlere ne oluyordu ve neden oluyordu? İlk sorunun cevabını dediğim gibi ilk on dakika içinde neredeyse herkes cevaplamıştı, ama halen ikinci sorunun cevabı tam bir muamma. Ben ise ilk sorunun cevabını sokaktaki bir çok insan gibi dehşetle evime doğru koştururken aynalı bir vitrindeki yansımamı gördüğümde anlamıştım. Yüz hatlarım keskinleşmiş ve olgunlaşmış, saçlarımın bir kısmına ise ak düşmüştü. Başımdan aşağı kaynar sular boşalmış gibiydi. Cevap tam karşımda duruyordu hem de tüm korkunçluğuyla. Yaşlanıyorduk! Üstelik çok büyük bir hızla yaşlanıyorduk! Akıp giden zaman değildi ama bütün organizmalar yaşlanıyordu. Yaklaşık 1 dakikada hücrelerimiz bir sene yaşlanıyordu. Yaşlı olanlar her geçen dakika ömürlerini tüketip ölüyorlar, çocuklar ise her geçen dakika hızla büyüyorlardı. Tüm hamile kadınlar gebelik sürelerini bir dakikanın altında tamamlayarak doğumlarını tamamlıyorlar, sokak kenarlarında göbek bağı annesinden koparmaya çalışan 10-15 yaşlarında çocuklar görebiliyorduk. Ben ve benim yaşlılarım ise çoktan orta yaşlarımızı geçmiştik. Tüm dünyadaki canlılar aynı durumdaydı. Bir çok hayvan türünün ise çoktan nesli tükenmişti.

Her geçen dakika yardım çiğlikleri azalmaya ve yerini sessizliğe bırakmaya başlamıştı. Yine de zaman zaman şehrin bir çok yerinden gelen patlama sesleri sessizliğe tecavüz

ediyordu. Koca şehir ölümün ve alevlerin elinde oyuncak olmuştu. Giderek zayıflayan her yardım iniltisi yeni bir ölümün haberini de peşinde getiriyordu. Yarım saat içinde koca şehirde tek bir genç yüz kalmamıştı. Her ama her köşede yaşlı bir ceset ani gelen ölümünün korkunç yüzlerini taşıyordu. Ben ise artık babam kadar yaşlı görünüyordum. Artık sevdiklerimin yanına zamanında yetişemeyeceğimi anlamış, bir ağaç gölgesine oturup kaçınılmazı beklemeye başlamıştım. Başımı gökyüzüne çevirip koca meşenin gökyüzüne uzattığı dalların arasından sızan güneş ışığını bir damla göz yaşıyla karşıladım. O sırada sırtımı dayadığım ağacın daha geçen ay belediye tarafından dikilmiş cılız bir fidan olduğunu hatırladığımda, en azından bu lanetten hoşnut olanlar olduğunu düşünerek gülümsedim. Sabah kalktığımda yirmi yıllık olan yüzümü şimdi altmış beş yaşında ellerimin arasına alarak şimdiye kadar hiç ağlamadığım kadar acıyla ağladım, ağladım. Ta ki kalbimi sıkıştıran bir mengene beni ruhsal acıdan bedensel acının içine bırakıp, yerde kıvrandırıcaya kadar. Bir dakika kadar yerde acı içinde kıvrandıktan sonra bir anda her şey bitti. Acım sona erdi. Hayır ölmedim, tekrar rahatça nefes alabiliyordum.

Daha sonraları hiçbir zaman doğruluğunu öğrenemediğimiz bilgilere göre ise, Avrupa'daki patlama uzay ve zaman araştırmaları yapan dünyanın en büyük araştırma laboratuvarlarından birinde olmuştu. Büyük ihtimalle ters giden bir şeyler insanlığa yeni bir milada getirmişti. Patlamadan yaklaşık kırk altı dakika sonra belki yeni bir destana konu büyük bir kahramanlık, belki bir tesadüf, belki de sadece felaketin sonu gelmişti. Geride en genci kırk altı yaşında bir insan ırkı ve sayılı hayvan türü bırakarak. Maalesef hızlı yaşlanma insan kalbi için çok ağır bir yükü ve yaklaşık almış beş yaşını geçen herkesin kalbi iflas ediyordu. Ben ise ölüm ile hayat arasındaki ince çizgide dengede kalmayı başarmış ve son anda hayata kendimi atmıştım. Artık dünyadaki belki de en yaşlı adamdım ama siz çocuklarım, sizler tekrar beni gençliğime geri götürebilen yegane şeyler oldunuz. Dünya karşılaştığı en büyük felakete tanık olmuştu. Ama felaket henüz bitmemişti. Yeni doğan ya da en fazla 2-3 yaşlarındaki neredeyse tüm çocuklar hızla büyümüş, evrimini tamamlamış mağara adamlarına dönüşmüşlerdi. Hiçbir eğitim ya da duyguyla beslenmeyen ak pak beyinleri sadece temel ihtiyaçları için çalışıyordu. Yemek, üreme ve barınma. Tamamen iç güdüsel olarak hareket eden, insan görünüşlü hayvandan başka bir şey değildiler. Önceleri sadece etraftaki tüm yiyecekleri şeyleri talan ediyorlardı, sadece birkaç saldırı haberi kulağıma gelmişti. Hayatta kalabilen bizler ise koca şehirde mağara devrini tekrar yaşıyorduk. Hiçbir yerden haber alamıyor, yiyecek ve temiz su bulmakta zorlanıyorduk. Bir de bunlara ilave olarak sizlerin "Bebekler" olarak bildiğiniz yeni nesil mağara adamlarının saldırılarından korunmaya çalışıyorduk. "Bebekler" kendileri gibi olanlar ile birlikte hareket ettiklerinde daha kolay ihtiyaçlarını sağladıklarını fark etmişler, artık kalabalık gruplar halinde hareket etmeye başlamışlardı. Kimi yerlerden insanları öldürüp yedikleri haberleri bile gelmeye başlamıştı. Patlamadan bir sene sonra ise büyük gruplar halinde insan avları düzenlemeye başlamışlardı. Onlardan kaçabilmek biz yaşlılar için çok zordu. Hızlı ve güçlüydüler. Genelde açık arazilerde sürüler halinde yaşıyorlardı. Yavaş yavaş yirmibirinci yüzyılın insanından arta kalan son toplulukları da yok etmeye başlamışlardı.

Bizler ise deneyimlerimiz ve aklımızın onlara karşı tek sila-

hımız olduğunun bilinciyle birleşmeye ve belki de "bebeklerin" yıllar sonra keşfedeceği bir silahla şu an da yaşamaya çalıştığımız bölgeyi kurtarmayı başardık. Ateşle! Daha sonraları hiç istemeyerek de olsa tabanca ve tüfek gibi daha ağır silahları da kullandık. Bu onları korkutmayı başarmış ve geri çekilmeye zorlamıştı. Ancak sayıca onlardan çok çok azdık. Milyonlarcamız "kıyamet" sırasında meydana gelen kaza, patlama, yangın ve kargaşada ölmüştü. "Gençler" ise görünüşlerinin aksine kendilerini korumaktan acizdi, içgüdüsel olarak savaşılan "bebek"ler karşısında en fazla kaybı "gençler" vermişti. Geriye kalan biz "dede"ler ise çoğunluk olan yaşlı grubu oluşturuyorduk. İstanbul yüzyıllar önce bıraktığı doğal kale görevine yeniden dönmüştü.

"Bebeklerle" bir çok kanlı savaş yapmak zorunda kaldık, bunların bir çoğu elbette savunma savaşlarıydı. Bir çoğumuz "bebek" avına çıkmamız gerektiğini söylediyse de bunun ne kadar büyük bir hata olacağını henüz bilmiyorlardı. Doğrusu zaten bunu yapamayacak kadar yaşlıydılar! Zaman içinde çok acı bir gerçeği fark etmiştik. "Kıyamet" bizden sadece yıllarımızı çalmamıştı, üreme yeteneğimizi de elimizden almıştı. İnsanlığın geri sayımını izlemeye mahkum edilmiştik. Artık ne kendimizi "bebeklere" karşı korumaya istekliydik ne de hayatta kalmaya.

Acı ve karamsarlıkla geçen günler sonunda, bundan 10 yıl önce, geçen hafta "yeniden doğuş" festivali ile kutladığınız gün, iki büyük haberle yüreklerimize umut aktı. Bir gözcümüz bazı "Bebekler" in ellerinde gerçek bebekler gördüğüne kutsal saydığı her şey üzerine yeminler etti. Bu haberi kendi gözlerimle görünceye kadar inanmadım. Aynı gün boğazın deli sularında bir çift yunus gördüm. Sonraki zamanlarda su altındaki yaşamın patlamanın yaşlandırıcı etkisinden etkilense de üremeyi yok edici etkisinden korunduğunu fark ettik. Aynı şekilde patlama sırasında anne karnında büyüyerek bir dakikadan az sürede doğan "bebekler" de üreme yeteneklerini kaybetmemişlerdi. Tıpkı bir çok memeli hayvan ve balıklar gibi. Belli ki doğa ana bu sayede her şeye yeniden başlamak istemişti. Belki patlamada onun da parmağı vardı. Belki son anda bize acımişti ve "gençler" ile "dedeler" e bir şans daha vermişti. Tek bildiğim bu ikinci şansı kimsenin berbat etmesine izin vermeyeceğimizdir. O günden beri yakaladığımız "bebekler" ile sizleri kurtarmayı ve dolayısıyla insanlığın hayatta kalmasını başardık. Siz çocuklar, insanlığın tarihinde hiç olmadığı kadar "gelecek" oldunuz. Sizler yüzlerce yıl boyunca taşıdığımız insanca duyguları geleceğe taşıyacak tek köprülersiniz. Sizler hayattaki tek amacımızsınız"

"Dede" başını gururla kaldırarak ıslak gözlerini çocuklar üzerinde tekrar gezdirdi. Artık tarih yeni baştan yazılıyordu ve başrol oyuncularını bağdaş kurmuş, ağızları bir karış açık kendisine bakıyordu. Bu çocuklar çalınan kırk altı yılın acısını çoktan unutturmuştu. "Merak etmeyin çocuklarım, her şey eskisinden daha iyi olacak, olmak zorunda. Dışarıda bizim gibi korunmayı başarmış bir çok şehir olduğuna eminim. Onlarla birleşip yeniden herşeye başlamak sizlerin elinizde. Anlattıklarım, yaşadığım ve gördüğüm 'kıyamet'ti. O anları yaşayan herkesin kendi hikayesi var. Her birini dinleyin. Sıkılmadan, usanmadan dinleyin ki yaşamınızın değerini anlayın, sizden sonrakilere de anlatın ki ikinci şansları olmayacağını anlasınlar, çünkü zaten ikinci şanslarını kullanıyor olacaklar!"

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

MEKTUP

Bahar Kayhan

MEKTUP

Çok uzun zaman önce geride bıraktığım insanlara;
12/5/79302

Her şey 78502 yılında başladı ve ben de size gerçekleşen acı olayları anlatmakta kendimi sorumlu hissettim...

Yıl 78502. Dünya'daki son iç savaş ve sonsuz karanlığa ulaşan ölümsüz kayıplar. Tarihin başlangıcından itibaren savaşan insanlar sonunda savaşa bir son verdiler; son bir savaşla birlikte. Bu savaş dünya tarihini alt üst ettiği gibi, evrenimiz için de önemliydi ..

Savaşın ne anlamı olduğunu asla anlamayan biz Nebula galaksisindeki Veronlar yaşamımıza bir anlam aramıyorduk, ölümsüz olmayı ise hiç istemiyorduk, çünkü bazan yaşam oldukça uzun geliyordu. Özellikle de insanların savaşlarını, nebulalıların isyanlarını gördükten sonra.

Ben hiçbir zaman bilinmeyi merak etmedim. Şimdiye kadar gördüğüm en korkunç olay ise dünyanın sonuydu; ama sanırım bu birçoğu için iyi de oldu, çünkü dünyalılardan oldukça rahatsız olmaya başlamışlardı; ama ben değil. Ben insanlara önem veriyordum.

Biz Veronlar dünyalılardan oldukça farklıyız, onlar kadar kısa boylu ve çelimsiz değiliz. Üstelik her birimiz farklı renklerdeyiz ve görünüşümüze çok önem veririz. Zamanla farklılaşmayız, böyle biçimlenir, böyle yaşar ve böyle ölürüz. Ölüm bizim için bir son değildir, bir kurtuluştur ve bizler ölmek için doğar ve öleceğimiz günü şenliklerle kutlarız. Ne de olsa insanların kutladıkları, ölüm günleri değil, doğum günleriydi, belki de yaptıkları en büyük yanlış buydu. Ben nedense dünyalılarla çok ilgilenmişimdir, aslında birkaç da dünyalı arkadaşım oldu; ama o kadar bencillerdi ki çabuk geçmesini istediğim birlikteliklerimiz uzadıkça uzuyordu doğrusu.

Garip canlılar şu dünyalılar, hem insanlar, hem de Tiponlar.

Dünyadaki bu son iç savaşın sonunda, insanlarla birlikte dünyada yaşayan, ama onlara düşman olan Tiponlar, üstün zekaları ve akıl almaz yetenekleriyle insanları yendiler. Savaş dediğin nedir ki zaten ? Bir tür yetenek sergilemesi değil mi ? En azından öyle olması gerekmez mi ? Her neyse, bırakalım bu konuları. Savaş; gerisinde bir çok ölü gezegen bıraktı, insanlar çoktan yok olmuşlardı ve Tiponların da soyu tükenmek üzereydi; dünyada yaşayamamak zor olmalıydı onlar için herhalde.

Onlara değer vermeyen her şeye fazlasıyla önem verdi zavallı insanlar.

Benim gerçekleştirmem gereken bir görevim var. Sanırım buna birkaç dakika ayırmalıyım; ama ilk başta beni tanımanızı isterim. Benim adım V. Vera, numaram 500245. Ben diğer Veronlardan oldukça farklıyım aslında. Veronlara yardım etmeyi de kendime bir uğraş edindim. Yere kadar uzun kızıl saçlarım var ve kara gözlerim, açık bir tenim,

kırılğan bir harperim var. Bunların hepsi benim seçimim olsa da, kırılğan bir harperim olmasını ben istemedim aslında. Bazen bir harper yerine insanlarınki gibi bir kalbim olmasını istiyorum ve kimi zaman da gezegenimizi bir çocuğun gözlerinden görmeyi arzuluyorum. O kadar saf görebilmeyi düşünüyorum ve karanlıkları belki bir gün aydınlatabilir miyim diye düşünüyorum.

Gece, karanlıkların içindeki sandığımın başında eğilip, kimi zamansa uzanıp, yıldızları izliyorum. Çevremi sarmış ışıkların ortasında dansedip, zaman zaman kayboluyorum ve bir rüya aleminden farksız gerçekleştiremeyecek geleceğimi düşünüyorum. Ne kadar acı olduğunu tahmin edemezsiniz. Geleceği görebilmenin ne kadar kötü olduğunu asla anlamamazsınız; ama dediğim gibi bana verilen bir görev var, çünkü geleceği görebilen tek Veronlu benim sanırım. Belki bir gün benim gibi farklı biri daha olur ve hislerimi onunla paylaşabilirim.

Herkes eğlenirken, yalnız olmanın nasıl olduğunu anlatamam sizlere, göz yaşlarıma hakim olmamın ne kadar olanaksız olduğunu ve birine sarılmak istediğimde yalnız olduğumu hissetmemin ne kadar kötü olduğunu bilemezsiniz. İşte bu yüzden yaşam kötü benim için, paylaşacak hiç kimsem yok. Birlikte gülebileceğim ve fazlasıyla önem verebileceğim birisi yok. Yaşam uzun geliyor kimi zaman, yaşamı çok sevsem de etrafımdakilerin ölümünü görmek acı, tahmin edebileceğinizden çok daha acı.

Bana verilen görev, siz geride kalmış birkaç insana, dünyanın yok oluşundan sonra olanları anlatmak. Böylece aynı yanlışları tekrar yapmazsınız belki. Sizin varlığınıza bile haberdar değil hiç kimse; ama ben insanların yok olmasını hiç istemedim, bu kadar acımasız olamadım. Evet, belki görevimi istendiği gibi yapamadım; ama gelecek bana ne kadar doğru bir karar verdiğimi gösterdi.

Komutan Morris, bu savaşa son vermem için ben ve birkaç kişiyi dünyaya göndermişti. Görevimiz Tiponlara yardım etmekti ve insanların sonunu getirmeye yardımcı olmak. Görevimi son ana kadar yaptım ve komutan Morris, geriye kalan yaklaşık 100000 insanı da öldürüp oradan uzaklaşmamı emretti. O sırada çocukların çığlıklarını duyuyordum, koşuşan askerleri. Aniden çocuk gözüme çarptı. Onun bakışını asla unutamam; öyle bir bakıştı ki: "Yaşamımı mahvettiniz, ama yine de devam edeceğim" der gibiydi. Herkese bir ders verircesine bakıyordu zavallı çocuk ve orada son nefesini verdi. Bir Tipon tarafından acımasızca öldürüldü.

Her yer yanıp tutuşuyordu ve insanlar, Tiponların zekaları karşısında yenik düşmüştü. Kim bilir kaç beyinde fırtınalar kopuyor ve kaç beyin saldırıya uğruyordu ? Bu bir vahşetten başka bir şey değildi. O çocuğun ölümünü gördükten sonra buna daha fazla devam edemeyeceğimi anladım. Belki o çığlıkları ve yaşanan acıları asla unutamayacaktım ve kendimi çok farklı hissedecektim; ama buna değerdi, insanların yok olmasına seyirci kalamazdım ve yardım edebildiğim kadar insana yardım ettim. İşte bunlar sizlersiniz, siz şanslı insanlar. Biliyorum hepimizin sorunları oldu, yakınlarınızı kaybettiniz ve en kötüsü saldırıya uğradınız; ama şimdi

cesur olmalısınız ve soyunuzun devam etmesini istiyorsanız, Tiponlardan çok uzak bir galakside yaşamalısınız. Bir daha insan adı asla anılmayacak, çünkü çoğu kişi için yüz karası-sınız; ama benim için asla değil, çünkü sizler de eşitsiniz, en azından öyle olmalıydınız.

Alabildiğim kadar insanı gemime aldıktan sonra, Komutan Morris'e görevimi başarıyla tamamladığımı bildirdim. Geride kalan insanları ise terk etmek zorunda kaldım. Bu benim için çok zordu, içlerinden bazılarını seçmek olanaksız gibiydi; ama çok zamanım yoktu ve maalesef en sağlıklı olanlarını yanıma almak zorunda kaldım. Komutan hemen gezegenimi-ze geri dönmemi emretmişti; çünkü Tiponların saldırı birlik-leri hala savaş alanındaydı; ama ben denileni yapamazdım. Morris'e karşı gelmek benim için oldukça zordu aslında; çünkü çok yakın bir arkadaşımı ve bana bir çok kez yardım etmişti. İsyankar ve ne yaptığımı bilmediğim zamanlarımda her zaman benim yanımda yer almıştı, bu kararı vermek benim için çok zordu; ama dediğim gibi zamanım sınırlıydı ve bana verilen emri yerine getirmedim.

Böylece başka bir galaksiye doğru yolculuğum başlamıştı, yanıma aldığım onca insanla birlikte. Gemide hem ölenler, hem de doğanlar oldu elbette, benim için güç bir deneyimdi. Uzun yıllar ve sonsuz çabalarımın sonucunda ulaşmak iste-diğim galaksiye gittim ve insanları bu galaksideki en kolay yaşanılır ortam yaratabileceğim gezegene yerleştirdim. Bu insanlar için kolay olmayacaktı. Burası sanki yeni bir dünyaydı ve bu bir tür başlangıçtı. Tüm teknolojilerini geride bırakmışlardı ve çaresizlerdi. Artık ne bencillerdi, ne de kışkanç. Bu çaresiz insanları orada bırakmak istemezdim, ama ben diğer Veronların yanına dönmek zorundaydım. Geri dönmek için yeteri kadar yakıtım kalmamıştı. Bu nedenle gemimi insanların yanına bıraktım ve bir yolcu gemisiyle gezegenime geri döndüm.

Geri döndüğümde her şeyin eskisi gibi olacağını sanıyordum; oysa bilmiyordum ki benim yokluğumda çok şey değişmişti. Komutan Morris'i asla bulamadım ve Veronları tanıyamaz olmuştum. Sevmedikleri insanlar gibi davranma-

ya başlamışlardı ve Tiponlar da yaşananları unutamıyor-lardı. Bir çoğu için tarih değişmişti ve süre gelen alışkanlık-lar yerini yenilerine bırakmıştı. Kimisi için bir sondu bu, özellikle de Tiponlar ve insanlar için; ama bir başlangıçtı aynı zamanda. Her canlının ders alması gereken bir olay ve bir anda değişen tarih, şekillenen olaylar ..

Ben bu olaydan sonra her gece sandığımın başına geçip düşünmeye başladım, yaptıklarım ne kadar doğru ve ne ka-dar yanlıştı. Her şeyi değiştirmeye hakkım var mıydı ya da bunu benim elime bırakacak kadar bana güvenmeli miydi-ler? Bunları her gece ve her gün boyunca düşüneceğim ve o çocuğun bakışlarını hatırlayıp, her zaman hissedeceğim. Günleri aydınlatmalı mıyım, ya da niye bu benim elimde diye kendime soracağım; ama sanırım artık anladığım bir şey var. Savaş kiminle, ne zaman ve nasıl olursa olsun gereksizdir ve buna herhangi bir şekilde katılmak da en az savaşlar kadar anlamsızdır. Savaşı hiçbir taraf kazanamaz; çünkü kazanılacak bir şey de yoktur ortada.

Yaşadıklarımın sona bana oldukça uzun gelen, yaşaya-cağım bir yaşam var. Bunun için bir anlam aramak gerekli mi bilmesem de yaşamı yaşayamamak anlamsız bence. Doğum, yaşam ve ölüm, üç süreç ve kutlamayı gerektiren ne ölüm, ne de doğum, sadece yaşam.

Bu mektup siz insanlara ne zaman ulaşır bilmiyorum; ama bunları size iletmeyi görevim olarak kabul ediyorum.

Ben; V. Vera, sizleri kurtardığıma asla pişman olmayaca-ğım; çünkü ben kendimi yargıladım. Siz de kendinizi yargı-layın ve kendi doğrularınızı bulup, yaşayın...

V. Vera
500245

Bahar Kayıhan

(<http://vision1.eee.metu.edu.tr/~metafor/ovku/20601mektup.htm> sitesinden alınmıştır.)

DÜNYANIN YAŞAYAN TEK ADAMI

E. Kıvanç "Morino" Kemaloğlu

DÜNYANIN YAŞAYAN TEK ADAMI

Ve gece çöktü şehrin üstüne. Sağlam kalan tek binanın – meclis binasının - koridorları telaşlı ayak sesleriyle cınladı. Bir kapı açıldı, içeri girdi dünyanın yaşayan tek adamı. Titreyen mum ışığında, yemek hazırladı kendine. Ve bir sigara yaktı, sigaradan çok yanan kağıda benzese de tadı, eskiden kalma, canlı dünyadan kalma alışkanlıklarını sürdür-mek onu hayata bağlıyordu. Hayata bağlamasa da çok fark etmeyecekti esasında, bunun da farkındaydı. O, sonsuz yaşama mahkum edilmişti. Sonsuz yalnızlığa...

Elektrik santralinin tamirini bugün de bitirememişti. Ağır bir küfür savurup, biten mumun yerine yenisini koyup yaktı ve 23. kez 1984'ü okumaya başladı. Bir daha küfretti disütopya-ların en etkileyicisi olarak adlandırılan bu kitaba, kendi durumunu düşününce. En son kaç yıl önce kendisinden başka bir insanın sesini duymuştu, tam olarak kestiremiyordu ama 50 yıl civarı olmalıydı.

Kitabı bırakıp, tekrar düşüncelere daldı, her akşam tekrar tekrar düşündüğü şeylere. Sonsuz yalnızlığını, sonsuz yaşa-mını bitirmek için bir çok başarısız denemede bulunmuştu,

ama bu sefer ümitliydi. Elektrik santralinin ona vereceği yüksek enerji, kurtarabilirdi belki de onu lanetinden.

E. Kıvanç "Morino" Kemaloğlu

(<http://www.bkft.hacettepe.edu.tr/dunyanin.html> sitesinden alınmıştır.)

© 2000 Don Dixon / cosmographica.com

SON GEZEĞEN #1

Caner Baydemir

SON GEZEĞEN - I

Arrakis gezegeninde; yada herkes tarafından bilinen adıyla Dune'da, hiçbir canlı öğle vakti açık çölde dolaşmazdı. Kızgın güneş, açıktaki bir bedeni iki saat içerisinde kuru bir dala çevirirdi. Tabii daha önce bir Solucan kapmazsa... Ancak o gün durum farklıydı. Dört kişilik bir Fremen grubu, bir solucanın dikkatini çekmeyecek olan "ritimsiz yürüyüşleri" ile ilerliyorlardı. Güneşin yakıcı ısısına rağmen; üzerlerindeki damıtıcı giysileri ve doğuştan itibaren öğrenmeye başladıkları su disiplinleri ile hiçbir rahatsızlık duyuyormuş gibi gözüküyordu.

Grubun en arkasındaki Fremen bir süre sonra konuşmaya başladı. "Sana söylemiştim Ohero, o sadece bir şahin. Şeyh Hulud sana akıl versin, öğle vakti açık çölde ne bulmayı umuyorsun?" En öndeki Fremen döndü. Bir gözünü tamamen kapatan yara izi damıtıcı giysisinin kapüşonunun altından bile netlikle seçilebiliyordu. "Olabilir" dedi Ohero. "Olmayabilirde... Şahin çölün en bilge yaratıklarından biridir. Öğle vakti büyük bir ödül olmadıkça yuvasından çıkmaz. Şimdi sence bu şahinin aradığı ne?"

Arkadaki Fremen kızıştı. "İhtiyar bunak! Sabahtan beri onca yolu teptiğimiz yetmiyormuş gibi, şimdide bir şahinin peşinden koşuyoruz." diye düşündü. Ancak düşündüklerini söylemedi. "Bir cesettir" dedi "Evvelki gün yapılan baskından sonra bir çok Harkonnen çölün içlerine kaçtı."

Ohero'nun sesi alaycıydı. "Seni bilmem Rezle, ama ben bir cesedin açık çölde iki gün kalacağını sanmam. Şimdi" durdu ve ilerideki bir kum tepesini gösterdi. "Ben ileriye gidip ne olduğuna bir bakacağım. Tuzaksa hep beraber düşmemiz pek iyi olmaz. Ben dönene kadar tepenin gölge tarafında kalın. Eğer yarım saate kadar dönmezsem.. Kaleh, grubu al ve siyeçe dön." "Peki Ohero" dedi Kaleh ve grubu tepeye doğru yönlendirdi. Ohero bir süre daha yürüdükten sonra başka bir tepenin arkasında kayboldu.

Yaşlı Fremen Ohero, grubun lideriydi ve yaşının getirdiği tecrübe oldukça fazlaydı. Sayısını hatırlayamadığı kadar çok çarpışma görmüştü. Bir tanesinde başından ölümcül bir yara almıştı. Daha sonra iyileşmişti ancak yara bir gözünü tamamen kaybetmesine neden olmuş ve yüzünde kötü bir iz bırakmıştı. Grubun artçısı olan Rezle, Ohero'ya göre daha genç sayılırdı. Umursamaz tavırları ve çabuk sinirlenmesi yüzünden defalarca Ohero'yla kavganın eşiğine gelmişlerdi. Siyeç'teki herkes bu uyuşmazlığı bilmesine rağmen devriye-ye beraber verilmelerinde bir sakınca görülmemişti. Ancak Rezle'nin gittikçe artan sinirli halinden yakında bir sorun çıkacağı anlaşılıyordu.

Kaleh, grubun teçhizatlardan sorumlu elemanıydı. Ayrıca bir su ustasıydı. Öldürülen düşmanların sularını alma işini yerine getirdiği için Siyeç'te saygı duyulan biriydi. Ancak sabah-tan beri yürümekten yorulmuştu ve Rezle gibi o da Ohero'ya sinirlenmeye başlamıştı. "Bulacağı neyse bulsa da gitsek" dedi kısık sesle. Grubun en son elemanı, en genç Fremen, birazda merakına yenik düşerek tepenin kenarına doğru

süründü. Amacı sadece ileride neler olup bittiğini az da olsa görebilmektir. Tepenin kenarına vardığında sadece göz hizası yukarı çıkacak kadar başını kaldırdı. Ancak görebildiği bir tanesi kör iki göz olmuştu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun" diye çıkıştı Ohero, genç Fremen'e. "Size burada kalın dedim. Kendinizi açık edin değil!" "Sadece ne olduğuna bakacaktım" diye cevap verdi genç fremen. "Beni dinle Ertuğrul." dedi Ohero "Genç olduğun ve biraz hareket istediğini biliyorum. Ancak bu lanet devriye benim yönetimimde ve ben ne dersem onu yapacaksınız!" Bu sözler görünüşte genç Fremen'e söylenmişti ama kenarda huzursuzca kıpırdanmasından Rezle'nin daha fazla alındığı belli oluyordu. "Evet Ohero, lider sensin, şimdi güneş suyumuzu bitirmeden önce ne gördüğünü anlatta bu lanet yerde daha fazla kalmayalım." Ohero'nun yüzünün aldığı şekil korkunçtu. Sakat gözü, sinirlenen Fremen'in yüzünü daha da çarpık bir hale getiriyordu. Eli hançerine doğru gitti. Rezle bıçağının sapını kavramıştı bile. Birazdan bu ikisinin birbirine gireceği gün gibi ortadaydı. Neyseki Kaleh aralarına girip ikisinin görüş açılarını bozdu. "Şimdi bunun için vaktimiz yok. Bir devriyede olduğumuzu hatırlatırım. Bence bu işi sonraya bırakmanız daha iyi olur. Mesela siyeç'e döndüğümüzde..." İki tarafta ellerini silahlardan çektiler. "Evet sonunda oldu" diye düşündü Ohero. "Ne zamandır Rezle'nin bana meydan okuyacağı zamanı bekleyip duruyordum. Belliki yaşlılar'ın ikimizi aynı gruba vermesinin amacı buydu: Aramızda bir kavga çıkartıp Rezle'nin bana meydan okumasını sağlamak... Acaba yaşlılar arasında kaç kişiyi kendine çevirdi?"

"Platoda 3 topter var" diye başladı Ohero. Az evvelki sürtüşmeden sonra sakinleşmişlerdi ve Ohero gördüklerini anlatıyordu. Kuma, eliyle bir kare ve biri büyük üç tane üçgen çizdi. "Bir tane malzeme topter'i" dedi büyük üçgeni gösterirken. "Büyük ihtimal haberleşme tesisatı taşıyor. Galiba bir ileri uç haber istasyonu kuruyorlar." Ertuğrul şaşırarak bir şekilde diğerlerini dinliyordu. Az evvel birbirlerini öldürmeye niyetli iki insanın şimdi oturmuş saldırı planı üzerinde çalışmaları garip gelmişti. "Kaç kişi gördün?" diye sordu Rezle. "Sadece 8 kişi gördüm." diye cevap verdi Ohero. "3 pilot, 3 asker ve iki teknisyen. Ama endişeliyim, Harkonnen'lar son zamanlarda pusulardan iktidara konusuda oldukça ustalaştılar."

Alay etme sırası bu kez Rezle'deydi. "Peh, ustalaşmışmış. Harkonnen'lar ne zamandan beri bir Fremen kadar iyi dövüşüyor? Burada dört kişiyiz. Saldırırsak kazanırız ve teçhizat bizim olur." Ohero tam ikna olmamıştı. Aldığı risk, bir lider olarak oldukça fazlaydı ve böyle bir saldırı için adamlarının tam onayını alması gerekiyordu. Kaleh'e ne düşündüğünü sordu. Kaleh'in görüşünde Rezle ile hemen hemen aynı olduğunu görünce genç Fremen'e döndü. Gerçi Ohero; her genç Fremen gibi, kanı kaynayan Ertuğrul'unda ne cevap vereceğini az çok tahmin ediyordu ve kabul cevabını alınca pek şaşırmadı. "Pekala" dedi yavaşça "Ertuğrul ve ben güneyden dolaşacağız. Rezle, sen ve Kaleh kuzeydeki şu kayanın ordan dolaşın."

"Kolay oldu" diye düşündü Ertuğrul. Platonun kenarından fırlamışlardı ve Harkonnen'lar daha ne olduğunu anlayamadan ölmüştü. Yerde yatan sekiz ceset vardı şimdi ve incelemeyecek bir sürü teçhizat. Kaleh, teknisyenlerin kurmaya çalıştığı iletişim aygıtlarını incelemeye başlamıştı bile. Rezle küçük topterlerden birine doğru yürüdü ve kapısını açtı.

Patlama tüm platoyu salladı. Ne olduğunu anlamak için etrafa bakmaya çalışan Ertuğrul'un tek görebildiği üzerine doğru fırlayan Rezle'nin cesedi oldu. Çarpan ceset Ertuğrul'u yere yuvarladı. Büyük topter'in kapısı açıldı ve bir düzine kadar Harkonnen askeri dışarı fırladı.

"Tuzak" diye bağırdı Ohero ama Kaleh'in çoktan etrafı sarılmıştı bile.

Ertuğrul iterek üstündeki cesetten kurtuldu ve ayağa kalktı. Hançerini çekti ve üzerine gelen üç Harkonnen'a doğru döndü. Fırlatılan bir bıçaktan son anda yana eğilerek kurtuldu ve silahsız kalmış olan Harkonnen'a doğru hamle yaptı.

O anda herşey dondu kaldı. Harkonnen'lar ellerinde hançerleri öylece kalakalmışlardı. Arkasına bakan Ertuğrul, Ohero'nun bir Harkonnen'a hamle yapmış halde kaskatı kesildiğini gördü. Kaleh göğsüne saplanan hançer ile yere devriliyordu. Ancak hareketi yarım kalmış, yerçekimine meydan okurcasına eğik bir şekilde duruyordu. Herşey, hatta toz zerrelere bile hareket etmeden öylece havada asılı kalmıştı.

"Herr Ertuğrul, beni duyuyor musunuz?"

Ertuğrul yavaşça toparlandı. Üstündeki tozları silkeledi. Gerçekten üstünde toz var mıydı?

"Ne oldu? Birkaç dakika daha bekleyemediniz mi?"
"Üzgünüm Herr Ertuğrul ama bu ACİL bir çağrı."

Ertuğrul bir an için iç geçirdi. Sonra giysisinin ceplerinden birinden küçük, klavye benzeri bir alet çıkardı ve üstündeki düğmelerden birine bastı. O anda etrafındaki herşey kayboldu. Çöl, tepeler, topter, Harkonnen'lar ve Fremen'ler... Hepsi gitti. Ertuğrul 10x10 metre ebatlarındaki bir odada tek başına ayakta duruyordu.

"Sanal yaşam" odasından çıktığında karşısında programcısı Clara Steinbeck'i gördü.

"Beni şaşırtıyorsun Clara. Her seferinde 'acaba Clara bana bu sefer nasıl bir sürpriz hazırlamış' diye düşünmekten kendimi alamıyorum. O patlama, oldukça etkiliydi."

"Aaa, yaptıklarımın takdir görmesi beni hep sevindirmiştir. Ayrıca bugünkü programın risk katsayısı yediydi. Oldukça fazla yani. Herneyse bu konuları belki sonra tartışırız, bu çağrı gerçekten ACİL."

Ertuğrul, kadının elindeki küçük diski aldı ve özel telsizindeki yuvasına yerleştirdi. Amiri Herr Otto Brich'in tok sesi Haber Alma'dan çağrıldığını söylüyordu. ACİL olarak!

2235 yılında her ne kadar ülke sınırları ortadan kalkalı 30 yıldan fazla olsada; çoğu ülke; bazen legal bazen de illegal birçok birimini halen kullanıyordu. Almanların Münih'teki Alman Federal Binası, bu birimlerin çoğunu içerisinde barındıran 130 katlı devasa bir kompleksti. Haber Alma, Dışişleri (ki artık dünya dışındaki kolonilerin işleri ile uğraşıyordu) Teknoloji Geliştirme bunlardan sadece birkaç tanesiydi. Binada birçok birim olmasına rağmen sadece birkaç kişi hepsine giriş yapabiliyordu ve Ertuğrul için Haber Alma bölümü bir ilkti.

Asansör'ün önünde arkadaşı Claim Ubermann ile karşılaştı.

"Eee nereye böyle?"

"Seninle aynı yere Ertuğrul. İkimizde Haber Alma'dan çağrıldık. Bizi çağırdıklarına göre gerçekten çaresiz olmalılar."

"Belliki öyle." dedi Ertuğrul. "Beni SY'den zorla çıkardılar." "Sende mi SY'deydin? Baksana hala Dune'da mı dolaşıyorsun?"

"Başka neresi olabilirki?" dedi Ertuğrul gülerek. "Peki ya sen? Hala ortaçağ Fransa'sında Kraliçe'lerin gönlünü mü çalıyorsun? Söylesene Claim kaç kraliçe etti?" "Aaa bak bunu sadece iki kişi biliyor. Programcım ve ben. Ve bana kalırsa iki kişi bile bu sır için fazla kalabalık."

2235 yılında; gerçek yaşam ile sanal olanının karışmaya başladığı bir zamanda insanoğlu, artık dünyanın zincirlerini kırmış ve uzayda koloni kurmayı başarmıştı. Ancak hala güneş sistemine esir haldeydiler. Değişik gezegen ve uydulardaki koloniler, toplum ve ülke gibi kavramlara bambaşka anlamlar katmıştı. Böyle bir zamanda, Atlas IV ve mürettebatının görevi, güneş sisteminin sınır taşı, son Gezegen Pluto'un araştırılmasıydı. Ancak gerek siyasal gerekse toplumsal açıdan bu görevin anlamı büyüktü ve engel olunmazsa Atlas IV binyılın en büyük eylemlerinden birine sahne olacaktı...

Devamı gelecek sayıda...

Caner Baydemir

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

ÖZGÜR İRADE #1

Burak Yılmaz

ÖZGÜR İRADE - I

Bir sömestr daha bitmiş ve son sınıf öğrencileri mezun olmuştu, tüm öğrenciler mezuniyet töreninde mutluluk içinde mezuniyetlerini kutluyorlardı, biri hariç.

Diğerlerinin mezuniyet töreninde eğlendiği sırada bir kişi üniversitenin kapısının önünde, gözleri yaşlı, yüzü öfke ve acıyla gerilmiş halde bağırıyordu:

- Lanet olasıcalar bilim adamı olma hakkımı elimden aldınız. Hayattaki tek amacımı elimden aldınız, ama hepinize göstereceğim, hikaye asıl şimdi başladı.

Bu sözleri söylerken elini havaya kaldırdı işte o zaman yumruk halinde sıkılmış elinden damlayan kanı gördü, öfkesinden dolayı yumruğunu o kadar sıkımişti ki tırnakları elini kesmişti. Elini yüzüne sürdü, kanı ve göz yaşları birbirine karışmıştı. Koşarak oradan uzaklaştığında sessizce “Hepiniz göreceksiniz, beni asla yenemeyeceksiniz ben bir bilim adamı olacağım” diye söyleniyordu.

O günden 7 yıl sonra bir gece yarısı derinden gelen bir motosiklet sesi ve hemen arkasından gelen arabadan üstüne açılan ateşin gürültüsü karanlığa bürünmüş sahil yolunun sükunetini yırtıp geçiyordu. Motosiklet ve araba yerden yarım metre yükseklikte seyreliyordu.

Arabadan motosiklete doğru yoğun bir ateş açılmıştı fakat silahlardan kurşun değil elektromanyetik darbeler çıkıyordu, amaçları motosikletteki adamı sağ yakalamaktı. Motosiklet darbelere hedef olmamak için sağa sola hızlı manevralar yapıyordu, fakat kaçınılmaz son gerçekleşmişti ve motosikletin arka anti-graviton jeneratörü vurulmuştu. Arka taraf vurulunca motosikletin arka tarafı yerçekimine yenik düşüp yere sürtünmeye başladı.

Sürücü dengesini kaybedince olanlar oldu ve motosiklet hemen solundaki uçurumdan fırlayarak denize uçtu. Kıyıdaki kayalara çarpıp patladığında alevler gökyüzüne kadar yükselmişti.

Patlamanın ardından araba hemen durdu ve yere indi. İçinden çıkanlar birbirlerine bağırıp duruyordu, herkes birbirini suçluyordu. Emir kesindi onu canlı olarak ele geçireceklerdi ama olanlar ortadaydı, kimse böyle bir patlamadan sağ çıkmazdı. İçlerinde rütbesi diğerlerinden daha yüksek olan adam diğerlerine dönüp “Gidip cesedi arayın” diye emir verdi. Diğerleri birbirlerine söylene söylene aşağıdaki uçuruma inmek için arabanın bagajından dağcılık malzemelerini alır-

ken emri veren adam arabanın içinde merkeze rapor veriyordu

Bu olaylar olurken uçurumun kenarında bir çıkıntıda asılı duran ve bayılmış bir adam vardı. Şanslıydı, birkaç santim daha soldan aşağıya düşseydi düşerken çarptığı kayaya asla çarpmayacaktı ve sırt çantası asla asılı durduğu çıkıntıya takılmayacaktı. Yavaş yavaş kendine gelip de sırtındaki acıyı hissetmeye başlayınca gözlerini açtı ve içinde bulunduğu durumu anlamaya çalıştı. Aşağıda yanan motosikleti gördü, o an her şeyi hatırlamaya başladı. Adamların kendini aramaya geleceklerini düşünerek hemen oradan kurtulmanın bir yolunu aramaya başladı.

Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu, kaskını çıkarıp aşağıya fırlattı ve kendini toparlayarak sırtından asılı olduğu çıkıntının üstüne çıktı. Çıkıntı içeriye doğru uzanan bir yol gibiydi, burada sürünerek biraz ileride duran mağaradan içeriye girdi, oturup çantasını açtı. Çantadan ufak bir ilk yardım kutusu çıkardı, kutunun içinde sadece şırıngalar vardı.

Şırıngalardan birinde “kemik kırılmaları”, bir diğerinde de “iç kanamalar” yazıyordu. Bu iki şırıngayı alıp, koluna teker teker saplayıp enjekte etti. Şırıngaların içinde klasik ilaçlardan yoktu, son yıllarda geliştirilen nanoteknolojik medikal robotlardan vardı, neredeyse iki yıldır kimse ilaca ihtiyaç duymuyordu, her hastalık için bir nano robot vardı. Robotlar vücuda girer girmez işleme başlamıştı bile bir kısmı zedelenen organları tamir ederken diğer bir kısmı kırılan kemikleri yeniden örüyordu. Bu çok acı verici bir durumdu sanki aynı anda milyonlarca doktor onu ameliyat ediyordu. Ne yazık ki kendini uyuşturursa yakalanabilirdi bu yüzden sinir sistemini kapatamıyordu.

Adamların seslerini duymaya başlayınca acılar içinde de olsa kaçmak zorunda olduğuna karar verdi. Çantasından bir lens kutusu çıkardı ve içindeki lensleri gözlerine taktı. Lensler karanlıkta bir kedi gözü gibi parlıyordu. Bu lensleri çalıştığı askeri araştırma laboratuvarından almıştı, bu lensler sayesinde gece görüş yeteneğine sahip oluyordu.

Daha iyi görmeye başlayınca mağaranın diğer tarafında geçmesi zor da olsa bir çıkış olduğunu fark etti, çıkışın hemen üstünde iç tarafta büyük bir kaya olduğunu da gördü. Eğer çıktıktan sonra bu kayayı geçidin üstüne düşürebilirse kimse bu yoldan onu takip edemeyecekti.

Burak Yılmaz

Devamı gelecek sayıda...

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

